

அமுத நிலையம்

கி. வா. ஐகந்நாதன்

திருவெம்பாவை

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

திருவெம்பாவை

இயற்றியவர் :
கி. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலையம்

46, ராயப்பேட்டை ஹைரோடு

சென்னை-600014

உரிமை பதிவு :

அமுதம் : 277

முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர், 1983

விலை ரூ. 6-00

அச்சிட்டோர் :

வீரபத்திரர் அச்சகம்,

சென்னை-600005

உள்ளுறை

எண்	பொருள்	பக்கம்
	பாவை நோன்பு	4
1.	ஏதேனும் ஆகான்	9
2.	வினையாடி ஏசும் இடம் ஈதோ?	13
3.	சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம் சிவனை?	16
4.	எண்ணிக் குறையில் துயில்	19
5.	பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிநீ!	22
6.	உணராய், உணராய்.	26
7.	இன்னும் துயிலுதியோ?	30
8.	வாளா கிடத்தியால்	34
9.	ஈது என்ன உறக்கமோ?	40
10.	உன் அடியார் எம் கணவர் ஆவார்	44
11.	ஏது அவனைப் பாடும் பரிசு?	49
12.	எய்யாமற் காப்பாய்	54
13.	சுனைநீர் ஆடுவோம்	59
14.	பிராட்டியும் பிரானும் போன்ற பொய்கையில் ஆடுவோம்	64
15.	பாடி ஆடுவேரம்	67
16.	புனல் பாய்ந்து ஆடுவோம்	72
17.	மழையே பெய்	76
18.	பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடுவோம்	81
19.	கண்ணூரமுதமாய் நின்றான்	86
20.	எங்கு எழில் என் ஞாயிறு?	90
21.	மார்கழி நீர் ஆடுவோம்	93
22.	திருவெம்பாவையும் திருப்பாவையும்	96

பாவை நோன்பு

தமிழ்நாட்டில் நவராத்திரிக் காலத்தில் பெண்கள் பசுவைப் போல ஒரு பொம்மை செய்வது உண்டு. அதற்கு அலங்காரம் செய்து, கோலாட்டம் போட்டு வீடுதோறும் எண்ணெய், பணம் முதலியவற்றை வசூல் செய்வார்கள். அதுபோல் பழங்காலத்தில் மார்஑ழி மாதம் முழுவதும் நெய், பால் முதலியவை உண்ணாமல் விரதம் இருந்து தை மாதத்தில் விரதத்தை முடித்து நீராடுவார்கள். விரதம் முடிந்த உவகையினால் அப்போது நீராடுவதால் அவர்களுக்குச் செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமிருக்கும். விரதம் தப்பாமல் நிறைவேற்றிவிட்டோம் என்ற திருப்தி உண்டாகும். தை மாதத்தில் தம் தாயருடன் சென்று நீராடுவார்கள். இப்படி ஆடுவதை 'அம்பா ஆடல்' என்று சொல்வது வழக்கம்.

வெம்பா தாக வியல்நில வளரப்புளன
அம்பா ஆடலின் ஆய்தொடிக்க கன்னியர்

என்று பரிபாடல் இதைச் சொல்கிறது.

தாய்அருகா நின்று தவத்தைநீ ராடுதல்

என்று பரிபாடல் 11-ஆம் பாட்டில் வருகிறது. "இறிய பண்பின் இன் னைத் தீராடல்" என்றும் பரிபாடல் உரை கூறுகின்றது.

தை மாதம் முதல் தேதி நீராடுவதற்குத் தனிச் சிறப்பு உண்டு. மார்கழி முழுவதும் விடியற்காலையில் நீராடி அம்பிகையை வணங்குவார்கள். அம்பிகையின் படிமத்தை வைத்து அதற்குப் பூஜை முதலியன செய்வார்கள். இவ்வாறு நோன்பு இருப்பதால் இதைப் பாவை நோன்பு என்று சொல்வது வழக்கம். ஆண்டாள் திருப்பாட்டில் இதைப்பற்றிய செய்தி வருகிறது. பொதுவாக மார்கழி மாதம் தெய்வ சம்பந்தமுடையது. 'மாதங்களில் நான் மார்கழியாக இருக்கிறேன்' என்று கண்ணபிரான் கீதையில் சொல்கிறார். நாமோ மார்கழி மாதத்தைப் பீடை மாதம் என்று வழங்குகிறோம். அது தவறு. மற்ற மாதங்களில் எல்லாம் மக்கள் பல வகையான விழாக்களைக் கொண்டாடுவார்கள். சுற்றத்தார் அனைவர்களுடனும் சேர்ந்து இன்பக் களிப்பு அடைவார்கள். தெய்வத்தையும் வழிபடுவார்கள். ஆனால் மார்கழி மாதம் முழுவதும் வேறு எந்தக் காரியமும் செய்யாமல் தெய்வத்தை வணங்குவதையே தம்முடைய குறிக்கோளாக வைத்து ஒழுகுவார்கள். அதனால்தான் மார்கழிக்குத் தெய்வத் தன்மை உண்டாயிற்று. இது அடிப்பட்டு வந்த வழக்கு. அது பீட மாதமேயொழிய பீடை மாதம் அன்று. தெய்வத்தைப் பீடத்தில் ஏற்றி, மனமாகிய பீடத்திலும் வைத்து வழிபடுகின்ற மாதம் அது. அதனால் மார்கழி மாதம் தெய்வங்களுக்குப் பூஜை விசேஷமாக நடக்கும். தனுர்மாச பூஜை எல்லாக் கோவில்களிலும் பெருமாள் கோவிலானாலும் சரி, சிவபெருமான் கோவிலானாலும் சரி, விடியற்காலையில்

யில் நடைபெறுவது வழக்கம். இன்றும் இந்த வழக்கம் இருந்து வருகிறது.

மார்கழி மாதத்தில் கன்னிப் பெண்கள் ஒன்று கூடி மேற்கொள்ளும் இந்த விரதத்தினால் நாட்டிலும், வீட்டிலும் நன்மை உண்டாகும். நாட்டில் மழை பெய்யும்; வீட்டில் திருமணம் நடக்கும். திருவாசகத் திலுள்ள பாவைப் பாட்டிற்குத் திருவெம்பாவை என்றும், திவ்யப் பிரபந்தத்திலுள்ளதற்குத் திருப் பாவை என்றும் பெயர் வழங்கும். இனி, திருவெம் பாவையைப் பார்ப்போம்.

கி. வா. ஜகந்நாதன்

திருவெம்பாவை

1. ஏதேனும் ஆகாள்

உலகத்தில் மூன்று சோதிகள் ஒளி விடுகின்றன. சூரியன் சந்திரன், அக்கினி என்ற மூன்றையும் முப்பெரும் கடர் என்று சொல்வார்கள். அக்கினி நெருப்பாகவும், விளக்காகவும் விளங்குகிறது. சூரிய விளக்கு ஓரிடத்தில் மாத்திரம் வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கும். பெரிய விளக்கானால் அகல்மான இடத்தில் வெளிச்சத்தைப் பரப்பும். இறைவன் சோதிவடிவமாக இருக்கிறான். அதவும் பெருஞ்சோதியாக இருக்கிறான். அவ்வளவு பெருஞ்சோதியாக விளங்குபவன் எங்கும் தெரியவேண்டும் அல்லவா? ஆனால் அப்படித் தெரிவதில்லை. அவன் அரும்பெருஞ் சோதியாக இருக்கிறான். ஞானிகள் உள்ளத்தடத்தில் மட்டும் வைத்துப் பார்ப்பவனாக, மற்றவர்களுக்கு அருமையான சோதியாக இருக்கிறான்.

நம் வீட்டில் நாம் ஏற்றும் விளக்கிற்கு ஆதியும் உண்டு; அந்தமும் உண்டு. சூரிய சந்திர அக்கினிகளுக்கும் சர்வப் பிரளய காலத்தில் அந்த இரண்டும் உண்டு. ஆனால் இறைவனே ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் சோதியாக இருக்கிறான். அவனைப் பாடிப்பாலை நோன்பு நோற்பதற்குப் பெண்கள் பலர் கூடி ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சென்று உறங்குபவர்களை எழுப்புவார்கள். அப்படி ஒரு கூட்டம் புறப்படும்போது யார் யார் வரவில்லை என்று கவனிப்பார்கள், ஒரு பெண் வரவில்லை என்பதைத் தெரிந்து அவள் ஏன் வரவில்லை என்ற கேள்வி பிறக்கிறது.

அப்போது அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவி சொல்கிறாள். “நாம் இறைவனை வாழ்த்துகின்ற வாழ்த்தைக் கேட்டு எழுந்து விம்மி விம்மிக்கொண்டிருப்பாள். மெய்ம்மறந்து இருப்பாள். பூக்கள் தூவிய படுக்கையிலிருந்து புரண்டு இருப்பாள்” என்று சொல்கிறாள்.

“பெண்ணே, புறப் பொருளைப் பார்ப்பதற்குரிய கூர்மையும், பிறரால் கண்டு மகிழ்வதற்குரிய விசாலமும் உடைய கண்கள் உனக்கு இருக்கின்றனவே! நீ வாள் கடங்கண்ணி அல்லவா? அந்தக் கண்கள் இப்போது மூடி இருக்கின்றன. என்றாலும் காதுகளுக்குக் கதவு இல்லையே! நாங்கள் வீதியின் கடைசியிலிருந்து பாடும் பாட்டைக் கேட்டிருக்கலாமே! அப்படிக் கேட்க முடியாமல் உன்னுடை செவி வலிய செவியா?” என்று கேட்கிறாள்.

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும்

என்று சொல்கிறாள். “நீயும் வந்திருந்தால் நாம் எல்லோரும் பாடலாம். இப்போது யாம் மட்டும் பாடுகின்றோமே, இது முறையாகுமா?” என்பதை யாம் என்ற சொல் குறிக்கிறது.

வாள் தடங்கண் மாதே!

என்று அழைக்கிறாள், புறப் பொருளைக் காண்பதற்குரிய கூர்மையுடையது என்பதை வாள் என்பதும், தடங்கண் என்பது விசாலத்தையும் குறிப்பது. பிறர் கண்டு மகிழ்வதற்குரிய பரப்பை உடையது. நீ உறங்குகிறாயோ, தூங்குகிறாயோ என்று சொல்கிறாள்; அதை,

மாதே வளருதியோ?

என்று நாகரிகமாகப் பேசுகிறாள். கண் உறங்குவதால் கண் பார்வை வலிமை பெறும். கண் ஒளி மிகும். குழந்தைகள்

மிக்க நேரம் உறங்குவதால் அவர்களது கண் பார்வைக்கு வலிமை உண்டாகிறது.

வன்செவியோ நின்செவிதான்?

என்று கேட்டவர்கள். “உன் செவிக்குக் தாழ் போட்டிருக்க வில்லையே, அது திறந்துதான் இருக்கிறது. அது மிகவும் வன்மையுடைய செவியோ?” என்கிறாள்.

வன்செவியோ நின்செவிதான்?

“மாதே, நாங்கள் வாழ்த்துகிற வாழ்த்தொலிக்கு உரியவன் மகாதேவன். அவன் கழல்கள் நீண்ட கழல்கள். நாங்கள் வாழ்த்துகிற வாழ்த்தும் நெடுந்தாரம் கேட்கும். வீதி முழுவதும் கேட்கிறது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் உள்ளவர்கள் எங்கள் வாழ்த்தொலியைக் கேட்டு எழுந்திருந்து விளக்கை ஏற்றி வீதி மாடத்தில் கொண்டு வந்து வைக்கிறார்கள். வன் செவியோ, நின் செவிதான்?”

மாதேவன் வர்க்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய் வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன் ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்என் னே,என்னை!

பிறகு தங்களோடு வந்த தலைவியைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்கள், “அவள் விம்முവാள் என்றும், மெய்ம்மறந்து இருப்பாள் என்றும், அமளியிலிருந்து புரண்டு விழுவாள் என்றும் சொன்னாயே. இங்கே அவள் அப்படி எந்த நிலையும் அடையாமல் வீணை கிடக்கிறாள். நம்முடைய தோழியின் தன்மை இதுதானா?” என்று கேட்கிறாள்.

மாதே வளருதியோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்?

மாதேவன் வர்க்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்

வீதிவாய்க் கேட்டலுமே, விம்மிவிம்மி, மெய்ம்மறந்து.
 போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
 ஏதேனும் ஆகாள், கிடந்தாள்என் னேஎன்னே
 ஈதேஎம் தோழி பரிசு! ஏலோர் எம்பாவாய்!

திருவெம்பாவையின் ஒவ்வொரு பாட்டும் 'ஏலோர் எம்பாவாய்' என்று முடியும். 'நாங்கள் சொல்வதை ஏற்றுக் கொள். அதை எண்ணிப் பார்' என்றும் பொருள் சொல்லலாம்.

ஏதேனும் ஆகாள்

என்றது முன்னே சொன்ன விம்முதல், மெய்ம்மறத்தல், அமளியின்மேல் நின்றும் புரளுதல், முதலிய காரியங்களைக் குறித்தது.

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும்
 சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள்நடங்கண்
 மாதே வளருதியோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்?
 மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
 வீதிவாய்க் கேட்டலுமே, விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
 போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டுஇங்ஙன்
 ஏதேனும் ஆகாள், கிடந்தாள்;என் னேஎன்னே!
 ஈதேஎம் தோழி பரிசுஏலோர் எம்பாவாய்.

(1)

2. வினையாடி ஏசும் இடம் ஈதோ?

அடுத்த வீட்டிற்குப் போகிறார்கள். அங்கே அந்தப் பெண் படுத்திருக்கிறாள் அவளைப் பார்த்துப் பேசுகிறார்கள்.

நேரிழையாய்!

என்று அழைக்கிறார்கள். அதற்கு இரண்டு பொருள் உண்டு. இரண்டு பக்கத்திலும் ஒத்த இழைகளை அணிந்தவள் என்பது ஒரு பொருள். மிகவும் நுண்ணிய ஆபரணங்களை அணிந்தவள் என்பது மற்றொரு பொருள். இழை என்பதற்கு உருவகத்தால் குணம் என்று கொண்டு, 'நேர்மையாகிய பண்புகளை உடையாய்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; "நவையறு குணங்களென்னும், பூணெலாம் பொறுத்த மேனி" என்று கம்பன் பாடுவான். "நேரிழையே, இரவும் பகலும் நாம் பேசும்போதெல்லாம் என்னுடைய பாசம் பரஞ்சோதியாகிய ஆண்டவனுக்கு என்று சொல்வாயே" என்று முதலில் தொடங்குகிறாள்.

பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாய், இராப்பகல்நாம் பேசும்போது.

பாசம் என்பது தம்பால் அன்பும், உறவும் உடையார்களிடத்தில் விடுவிக்க முடியாமல் கட்டுப்பட்டுக்கிடப்பது. இறைவனிடத்தில் எந்தத் தடை வந்தாலும் மாறாமல் ஒட்டிக்கிடக்கும் தன்மையை அந்தச் சொல் இங்கே வலியுறுத்துகிறது. இரவும் பகலும் எப்போது பேசினாலும், "என்னுடைய பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாயே, இப்போது இந்த மலர் நிறைந்த படுக்கையினிடத்தில் எப்போது ஆசை வைத்தாய்?" என்று கேட்கிறாள்.

எப்போது இய் போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ?

படுக்கையில் நேசம் வைத்தது என்பது சிற்றின்ப வாழ்வு உடையவள் என்ற பொருளையும் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கிறது. இதை நினைந்தவுடன் படுத்துக் கிடக்கிறவளுக்குக் கோபம் வந்துவிடுகிறது. நேசமும் என்ற உம்மையை அமளிக்கும் என்று பிரித்துக் கூட்டி அமைக்க.

“என்னைப் போலவே நேரிழையை அணிந்த பெண்களே, இப்படியும் பேசலாமா? நாங்கள் வினையாட்டாகப் பேசுகிறோம் என்று நீங்கள் சொல்லலாம். இப்படிப் பேசுவது வினையாட்டா? இப்படி வினையாட்டாகப் பேசி ஏசும் இடம் இதுதானா?”

நேரிழையீர்,

கீசி இவையும் சிலவோ? வினையாடி
ஏசும் இடம் ஈதோ?

“இறைவனுடைய திருப்பாதத்தினிடத்தில் உனக்குப் பற்றுதல் அதிகம் என்று சொல்கிறீர்களே, அவனுடைய பாதமலரிடத்து அன்பு தானே வருவதற்கரியது. அந்த மலர்போன்ற பாதத்தைப் புகழ்வதற்கு விண்ணோர்களே கூசுகிறார்கள்” என்கிறாள்.

விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசும் மலர்ப்பாதம்.

கண்ணும், பல்லும் கூசுவது வழக்கம். கண்ணால் பேரொளியைக் கண்டால் கண் கூசும். ஆண்டவனுடைய மலர்ப்பாதம் தேவர்களால் துதிப்பதற்கு அடங்காமல் அவர்களுடைய வாயைக் கூசச் செய்கிறது.

விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக் கூசும் மலர்ப்பாதம்.

நாமாக முயன்று அந்தப் பாத்தத்தைப் பற்றிவிட முடியாது. இறைவனை அருள் செய்து தன் திருவடியை நமக்குத் தந்தருள வந்தருளுவான்.

மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும்
தேசன், சிவலோகன்.

“அவன் தெய்விகத் தேஜஸ் உடையவன். சிவலோகத்தில் இருக்கிறான். அடியார்களுக்கு அருள் செய்வதற்காகத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் வந்து நடனம் ஆடுகிறான். அத்தகைய பெருமானிடத்தில் உள்ள அன்புக்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நம்மிடத்தில் சிறிதும் அன்பு இல்லையே!” என்கிறான்.

தில்லைச்சிற்றம்பலத்துள்
ஈசனார்க்கு அன்புஆர் யாம்ஆர் ஏலோர் எம்பாவாய்.

ஆர் என்பது என்ன தொடர்பு உடையோம் என்ற பொருளை உடையது.

“யான்ஆர் என் உள்ளம்ஆர் ஞானங்கள் ஆர்? என்னை யார் அறிவார்?” என்று வேறிடத்தில் திருவாசகத்தில் வருகிறது.

பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாய் இராப்பகல்நாம்
பேசும்போது; எப்போதுஇப் போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ? நேரிழையாய், நேரிழையீர்,
சீசி இவையும் சிலவோ? வினையாடி
ஏசும் இடம்ஈதோ? விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குச்
கூசும் மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும்
தேசன், சிவலோகன், தில்லைச்சிற்றம்பலத்துள்
ஈசனார்க்கு அன்புஆர்? யாம்ஆர் ஏலோர் எம்பாவாய்.

3. சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம் சிவனே?

அடுத்த வீட்டிற்குப் போகிறார்கள். அங்கே உள்ள பெண் விழித்துக் கொண்டாலும் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருக்கிறாள். வருகிறவர்கள் தன்னை எழுப்புவார்கள், ஏதாவது பேசுவார்கள் என்று எண்ணிச் சற்றே புன்னகை பூக்கிறாள். அதைக் கண்ட தலைவி, “முத்துப் போன்ற வெள்ளை நகையையுடைய பெண்ணே” என்று அழைக்கிறாள்.

முத்து அன்ன வெள்ளைநகையாய்!

“முன்னே எல்லாம் எங்களுக்கு முன்னே வந்து எதிரில் நின்று, ஆனந்தவனை, எங்கள் தலைவன், எங்களுக்கு ஆனந்தத்தைத் தருபவன்” என்றும், “தெவிட்டா அமுது போன்றவன்” என்றும் வாய் எல்லாம் அள்ளறும்படித் தித்திக்கப் பேசுவாயே! இப்போது வந்து உன்னுடைய வாசநகதவைத்திறப்பாயாக” என்கிறாள். அள்ளறவது படுத்திருப்பவள் செயல். தித்திப்பது கேட்பவர் செயல்.

முத்துஅன்ன வெள்ளைநகையாய் முன்வந்து எதிர்எழுந்துள்ள அத்தன், ஆனந்தன், அமுதன் என்று அள்ளறித் தித்திக்கப் பேசுவாய், வந்துஉன் கடைதிறவாய்.

அத்தன் என்பது தலைவன் என்ற பொருளை உடையது. ஆனந்தன் -- ஆனந்தமயமாக இருக்கிறவன்; தன்னை வாழ்த்துபவர்களுக்கு ஆனந்தம் தருபவன். அமுதன் -- தன்னைத் தொழுபவர்களுக்கு மீண்டும் பிறவாத அமுத நிலையைத் தருபவன்.

இவ்வாறு பேசிய பெண்ணுக்குப் பதிலாகப் படுத்திருக்கிறவள் சொல்கிறாள்.

“ஈசனிடத்தில் பக்தி உடையவர்களே, அவனுக்கு நீங்கள் பழைய அடியார்கள். ஆகையால் அந்த அன்பினுடைய பாங்கை எல்லாம் நீங்கள் உடையவர்களாக இருக்கிறீர்கள். என்னைப் போன்றவர்களோ புதிய அடியார்கள். நாங்கள் தவறு செய்வோம். எங்களுடைய புன்மையை நீங்களே நீக்கி ஆட்கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்வது பொல்லாதது ஆகுமா?” என்று கேட்கிறான்.

பத்துஉடையீர், ஈசன் பழையீர், பாங்குஉடையீர்,
பத்துஅடியோம் புன்மைதீர்த்து ஆட்கொண்டால்
பொல்லாதோ?

[பத்து — பக்தி. பழ அடியீர் — பழைய அடியார்களே. “ஐயா பழவடியோம்” என்று வேறிடத்திலும் வருகிறது. பாங்கு என்பது பக்குவம்.]

அவ்வாறு அந்தப் பெண் சொன்னதைக் கேட்டவுடன் எழுப்ப வந்த தலைவி சொல்கிறாள். “உன்னுடைய அன்பு எங்களுக்குத் தெரியாதா? அது எத்தகையது! நாங்கள் எல்லோரும் அதனை அறியமாட்டோமா?” என்கிறாள்.

எத்தோரின் அன்புடைமை? எல்லோம் அறியோமோ?

இதைக் கேட்டுப் படுத்துக் கிடக்கிறவள் சொல்கிறாள். “உண்மையாகச் சித்தம் அழகுடையவர்கள் நம் சிவ பெருமானைப் பாடமாட்டார்களா?” என்கிறாள். ஏற்றோ ஏபைது எத்தோ எனத் திரிந்து நின்றது.

சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம் சிவனை?

சித்தம் அழகியார் என்பது இறைவனுடைய திருவருளைச் சிந்தித்துப் பக்தி செய்பவர் என்னும் பொருளை உடையது. யாரையும் குறிக்காமல் ‘சித்தம் அழகியார் பாடாரோ’ என்றமையினால், ‘இவள் நம்மைத்தான் சொல்கிறாள். இறைவனைப் பாடாமல் இவ்வளவு நேரம் என்னைப் பற்றிப்

பேசி வீண் பொழுது போக்குகிறீர்களே!' என்று அவள் சொல்வதாக நினைத்துக் கொள்கிறாள். ஆகவே,

இத்தனையும் வேண்டும்எமக்கு ஏலோர் எம்பாவாய்.

'இதுவும் வேண்டும்! இன்னமும் வேண்டும் எங்களுக்கு!' என்று அவள் வருந்திப் பேசுகிறாள்.

முத்துஅன்ன வெள்நகையாய் முன்வந்து எதிர்எழுந்துஎன்
அத்தன்ஆனந்தன் அமுதன்என்று அள்ளுறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துஉன் கடைதிறவாய்
பத்துஉடையீர் ஈசன் பழையீர் பாங்குஉடையீர்
புத்தடியோம் புன்மைதீர்த்து ஆட்கொண்டால்பொல்லாதோ?
எத்தோநின் அன்புடைமை? எல்லோம் அறியோமோ?
சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை?
இத்தனையும் வேண்டும்எமக்கு; ஏலோர் எம்பாவாய்.

4. எண்ணிக் குறையில் துயில்

அடுத்த வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். அங்குள்ளவர் கண்ணைத் திறக்காமல் நன்றாகச் சிரித்துக்கொண்டு இருக்கிறார். முன்பு முத்தன்ன வெண்ணையை உடையவளே என்று விளித்தார்கள். இப்போது வெளிச்சம் அதிகமாகி விட்டமையால், “நன்றாகச் செவ்வைப் படுத்தப்பட்ட முத்துக்களைப் போலச் சிரிக்கிறவளே” என்று அழைக்கிறார்.

ஒன் நித்தில நகையாய்!

“கண்ணை மூடிக்கொண்டிருக்கிறாயே, இன்னும் விடியவில்லையா?” என்று கேட்கிறார்.

ஒன்நித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றே?

சில சமயங்களில் கோவில் திருவிழாவுக்கு வீதியில் உள்ளவர்கள் சேர்ந்து போவார்கள். ஒருத்தரை அவர்கள் அழைத்தால் அவர் கேட்பார், “எல்லாரும் வந்துவிட்டார்களா?” என்று. அதாவது யாவரும் வந்த பிற்பாடு, அவர்களோடு நானும் வருகிறேன் என்ற பொருளில் சொல்வார்கள். அதுபோல் இவள், “அழகிய கிளி போன்ற மொழியை உடைய பெண்களே, எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களா?” என்று கேட்கிறார். கண்ணை மூடிக்கொண்டிருப்பதனால், குரலினாலே இனம் கண்டு கொண்டு ‘கிளி மொழியார்’ என்கிறார். சிலர் குரல் கேட்கவில்லை. ஆகையால் கிளி மொழி என்ற சொல்லாலே இனம் காட்டுகிறார்.

வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரே?

வந்தவள் சொல்கிறார். “நாங்கள் யார் யார் வரவில்லை என்று இதுவரைக்கும் யோசிக்கவில்லை. இப்போது நாங்கள்

எண்ணிக்கொண்டு எவ்வளவு பேர் வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்கிறோம். அது வரைக்கும் நீ தூங்குவாம் என்று நினைக்காதே. வீணாகக் காலத்தைப் போக்காமல் இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுவாயாக” என்கிறார்.

எண்ணிக்கொடு உள்ளவா சொல்லுகோம்; அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்று அவமே காலத்தைப் போக்காதே

என்று சொல்லி, இறைவனைப் பாடுவாயாக என்று சொல்கிறவள் இறைவனது பெருமையைச் சொல்கிறார். “தேவர் உலகத்திற்கு ஒப்பற்ற தனி அமுதமாக இருப்பவனை, வேதத்தின் விழுமிய பொருளாக உள்ளவனை, கண்ணுக்கு இனியவனைப் பாடி மனம் கசிந்து, உள்ளம் நெக்குருக நின்று உருகுவாயாக” என்று சொல்ல வந்தவள்.

“விண்ணுக்கு ஒருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக்கு இனியானைப் பாடிக் கசிந்து உள்ளம்
உள்ளெக்கு நின்று உருக

என்று அவளுக்குச் சொல்கிறோமே, நாம் அத்தனை பேரையும் எண்ணிக்கொண்டிருப்பதால், அவர்கள் தலைஷைய எண்ணிக் கொண்டிருப்பதால், என்ன பயன் இருக்கிறது நமக்கு? என்ற எண்ணம் வரவே, “நாம் எண்ணமாட்டோம். வேண்டுமானால் நீயே வந்து எண்ணிப் பார். யாராவது குறைந்திருந்தால் நீ போய்த் தூங்கு” என்று சொல்கிறார். எல்லோரும் வந்த பிற்பாடு நான் வருகிறேன் என்று அவள் சொல்லிவிட்டாள் என்ற எண்ணத்தால் இவள் பேசுகிறார்.

கண்ணுக்கு இனியானைப் பாடிக் கசிந்து உள்ளம்
உள்ளெக்கு நின்று உருக— யாம்மாட்டோம் நீயேவந்து
எண்ணிக் குறையில் துயில் ஏலோர் எம்பாவாய்.

கண்ணுக்கு இனியான் என்பது திருவண்ணாமலை எம்பெருமான் பெயர்களில் ஒன்று. திருவெம்பாலைப் பாட்டு அந்தத் தலத்தில் பாடப்பெற்றது. முதல் பாட்டிலுள்ள பெருஞ்சோதி என்பதும், இரண்டாவது பாட்டிலுள்ள பரஞ்சோதி என்பதும், முன்றாவது பாட்டிலுள்ள அமுதன் என்பதும், இந்தப் பாட்டிலுள்ள கண்ணுக்கு இனியான் என்பதும் திருவண்ணாமலைப் பெருமானைக் குறிப்பவை.

ஒளிநித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ?
வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?
எண்ணிக்கொடு உள்ளவா சொல்லுகாம்; அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்று அவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக்கு ஒருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக்கு இனியானைப் பாடிக்கசிந்துள்ளம்
உள்ளெக்கு நின்றுஉருக— யாம்மாட்டோம் நீயேவந்து
எண்ணிக் குறையில் துயில் ஏலோர் எம்பாவாய். (4)

5. பால் ஊறு தேன்வாய்ப் படிநீ!

பெண்களின் தலைவி பெண்களின் கூட்டத்தோடு வேறு ஓர் பெண் வீட்டிற்குப் போகிறாள். அவள் படுத்துக் கொண்டு இருக்கிறாள். அவளைப் பார்த்துத் தலைவி பேசுகிறாள். 'திருமாலால் அறியாதவரும். நான்முகனால் காண முடியாதவரும், மலை போன்றவருமான எம்பெருமானை நாம் அறிவோம் என்று பொய்களைப் பேசும் வாயையுடைய வஞ்சகப் பெண்ணே, பால் ஊறுகின்ற தேனையுடைய பெண்ணே, உன் வாயிற்கடையைத் திறப்பாயாக.'

மால்அறியா நான் முகனும் காணு மலையினையாம்
போல்அறிவோம் என்றுஉள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிநீ, கடைதிறவாய்.

'மால் அறியா, நான்முகனும் காணு மலை' என்று சொன்ன அளவில் அவள் வாயில் பாலும், தேனும் ஊறியதுபோல வந்தவர்கள் எண்ணினார்கள். ஆனால் 'நாம் போலும் அறிவோம்' என்று சொன்னவுடன் அவளை வஞ்சகம் உடையாள் என்று உணர்ந்தார்கள்.

'நாங்கள் உங்கள் வாயிலில் வந்து இறைவனுடைய பெருமையைப் பாடுகிறோம். அவனோ இந்த உலகத்தில் உள்ளோராலும், தேவ லோகத்தில் உள்ளோராலும், வேறு எந்தப் பொருளாலும் அறிவதற்கு அரியவன். அவன் நம்முடைய அன்புக்கு ஆட்பட்டுத் தன்னுடைய கோலத்தைக் காட்டி நம்மை ஆட்கொண்டவன். நம்மைக் கோதாட்டி அன்பு செய்தான். அவனது அருளை நினைந்து நாம் பாடுகிறோம். சிவனே, சிவனே என்று ஓலமிடுகிறோம்.

ஒருமுறை சிவனே என்று சொன்னாலே நீ எழுவாயே; அப்படி எழவில்லையே! இரண்டாவது முறை சிவனே என்று சொன்ன போதும் அதன் பொருளை நீ உணரவில்லையே! கோலம் பாடிச் சிவனே என்றோம். சீலம்பாடிச் சிவனே என்றோம்.”

கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்

சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனே என்று

ஓலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்.

“நீ உலக வாசனையை இன்னும் முற்றும் விட்டு விடவில்லை. உன்னுடைய குழல் இனிய மணர் பொருந்திய பொருளோடு இருக்கிறது”

ஏலக்குலி, பரிசு ஏலோர் எம்பாவாய்.

ஏலக்குழல்—மணமுடைய பொருள்கள் பொருந்திய கூந்தல். உபலட்சணத்தால் மற்ற அலங்காரங்களையும் கொள்க. “அந்தத் தொடர்பினால் இப்படி உறங்குகிறாயோ? உன்னுடைய தன்மை இருக்கிறவாறு இதுவோ?” என்று சொல்கிறாள். இந்தப் பாட்டில் மால் என்பதற்கு மயக்கம் என்ற பொருள் உண்டு. அந்தப் பொருளைச் சுட்டும்படி ‘மால் அறியா’ என்று சொன்னாள். ‘நான்முகனும் காணு’ என்பது நான்முகனுக்கு எட்டுக்கண் இருந்தும் காண முடியாதவகை இருக்கிறவன் என்பதையும் உணர்த்துவதோடு, அவன் பிறரால் அறிந்து கொள்ள முடியாதவன் என்ற சிறப்பும் தேர்ந்துகிறது.

நாம் போல்அறிவோம்

என்றது அகங்காரத்தைக் காட்டியது. யாம் என்று சொல்லி யிருந்தால் அனைவரையும் சேர்த்துச் சொல்லியது ஆகும். அப்படித் தன்னையும், தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் சேர்த்துச் சொல்லாது, ‘நாம் போல்அறிவோம்’ என்று அகங்காரத் தோடு சொல்கிறாள். ‘நாமாக்கும் அறிவோம்’ என்ற வழக்குப் போன்றது இது. அப்படிச் சொன்னவள் அவள் வருவதற்கு முன்னே எழுந்திருந்து, அவர்களோடு சேர்ந்து போவதற்குச்

சித்தமாக இருக்கவேண்டும். அப்படி இல்லாமையினால் அவள் சொன்னது அத்தனையும் பொய் என்று சொல்கிறாள்.

பொக்கங்க ளேபேசும், பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிநீ!

என்பது அதைச் சுட்டுகிறது.

இறைவனை நன்கு தெரிந்துகொண்டவர்கள் இந்த உலகத்திலுள்ள பக்தர்கள்தாம். தேவர்கள் ஓரளவுதான் புரிந்துகொள்வார்கள். மற்ற உலகத்தில் உள்ளவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியது இல்லை. ஆகவே, முதலில் உலகத்தைச் சொல்லி, பிறகு தேவலோகத்தவர்களையும், பிறவற்றையும் சொல்கிறாள்.

ஞாலமே, விண்ணே, பிறவே அறிவுஅரியான்
கோலமும், நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடி.

என்று சொல்கிறாள். இறைவனுடைய கோலம், அவன் பக்தர்களுக்கு உள்ள துன்பங்களைப் போக்கி ஆட்கொள்ளும் சீலம் ஆகிய இரண்டையும் பாராட்டுகிறாள். சீலம்—எளிவந்து ஆட்கொள்ளும் தன்மை. “அவனை வாயாரப் பாடுகிறேன். உனக்குக் காது கேட்கவில்லையா? படிநீ!” என்று சொல்கிறாள். சிவனே சிவனே என்று இரண்டு முறை சொல்லி யாவரும் பாடுகிறார்கள். ஒரு முறை சிவனே என்றாலே உறக்கம் நீங்கவேண்டும். இரண்டாவது முறை சொன்னவுடன் தன் கடமையை உணரவேண்டும். இரண்டும் இல்லாமல் படுத்திக் கிடக்கிறாள்.

சீவ்னே சிவனேஎன்று

ஓல மிடினும் உணராய் உணராய்காண்;
ஏலக் குழலி, பரிசுஏலோர் எம்பாவாய்!

ஏலம் என்பது கூந்தலில் பூசுகின்ற ஒருவகைச் சாந்து. இங்கே ஏலக் குழலி என்பது உலக பாசத்தில் ஈடுபட்டு அதிலே ஈடுபட்டுக் கிடக்கிறாள் என்னும் குறிப்பு உடையது. பரிசு—தன்மை. இதனால் படுத்து இருக்கிறவள் இயற்கையிலேயே இறைவனிடம் அன்பு இல்லாதவள், பேசும்போது மட்டும் மிகச் சிறப்பாக இறைவனிடம் அன்பு உள்ளவள் போலப் பேசுகிறாள் என்று குறிப்பிடுகிறாள் வந்தவள்.

மால்அறியா நான்முகனும் காணா மலையினைநாம்
 போல்அறிவோம் என்றுஉள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
 பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிநீ, கடைதிறவாய்;
 ஞாலமே, விண்ணே, பிறவே அறிவுஅரியான்
 கோலமும், நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
 சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேஎன்று
 ஓலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்;
 ஏலக் குழலி பரிசு! ஏலோர் எம்பாவாய்

(5)

6. 'உணராய், உணராய்'

பின்னும் ஒரு வீட்டுக்குப் போகிறார்கள். அவள் இறைவனிடம் பக்தி உள்ளவள் தான். என்றாலும் உறக்கத்தின் சுகத்திலே மயங்கிப் படுத்திருக்கிறாள். இப்போது அவளைப் பார்த்து வந்தவர்களில் தலைவி பேசத் தொடங்குகிறாள்.

“திருமால் அறியாதவனும் நான்முகனூற் காணப்படாதவனும் ஆகிய மலை போன்ற சிவ பெருமானே நாம் அறிவோம் என்று இத்தகைய பொய்களைப் பேசும் வஞ்சகம் உள்ள பெண்ணே, பாலூறுகிற தேன் படிந்திருக்கிற வாயை உடையவளே; கதவைத் திறப்பாயாக”

மால்அறியா நான்முகனும் காணு மலையினைநாம்
போல்அறிவோம் என்றுஉள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பால்ஊறு தேன்வாய்ப் படிநீ! கடைதிறவாய்.

‘நாங்கள் உன் வீட்டு வாயிலில் வந்து நின்று எம் பெருமானைப் பாடுகிறோமே! உலகத்தாராலும் விண்ணகத்தாராலும் பிற உலகத்தாராலும் அறிவதற்கரியவனுடைய திருக் கோலத்தையும், அவன் ஒன்றுக்கும் பற்றாத நம்மையும் ஆட் கொண்டு நம், குற்றங்களைத் தீர்த்து நலம் செய்யும் எளிய சிலத்தையும், பாடி, சிவனே, சிவனே என்று இத்தனை பேரும் சேர்ந்து ஓலமிடுகிறோமே!’

ஞாலமே, விண்ணே, பிறவே அறிவரியான்
கோலமும். நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும்பாடிச் சிவனே, சிவனே என்று
ஓலம் இடினும்.

‘இன்னும் நீ துயில் நீங்களில்லை. நாங்கள் பேசுவதையும் உணரவில்லை.’

உணராய் உணராய் காண்

‘மயிர்ச் சாந்தைப் பூசிய குழலையுடைய பெண்ணே, உன் தன்மை இது தானா?’

ஏலக் குழலி பரிசேல் ஓர் எம்பாவாய்

மால் அறியா நான் முகனும் காணு மலையினைநான்
போல் அறிவோம் என்று உள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பால் ஊறு தேன்வாய்ப் படிநீ! கடைதிறவாய்;
ஞாலமே விண்ணே, பிறவே, அறிவரியான்
கோலமும், நம்மை ஆட் கொண்டருளிச் கோது ஆட்டும்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனே என்று
ஓலம் இடினும், உணராய், உணராய்காண்;
ஏலக் குழலி, பரிசு! ஏலோர் எம்பாவாய்!

‘திருமாலால் அறியப்படாதவனும் நான் முகப் பிரமனால் காணப்படாதவனும் மலை போன்றவனுமாகிய சிவ பெருமானை நாம் அறிவோம் என்றும் பிறவாரும் உள்ள பொய்களையே பேசும், பால் ஊறுகிறதும், தேன் பிழிற்றுவது முடைய வாயைப் பெற்ற வஞ்சகமுடைய பெண்ணே, உன் வாயிலைத் திறப்பாயாக. பூமியும் தேவருலகமும் பிற உலகங்களும் அறிவதற்கரிய எம் பெருமானுடைய அழகிய திருக் கோலத்தையும், ஒன்றுக்குப் பற்றாத நம்மையும் தனக்குத் தொண்டராகக் கொண்டு நம்முடைய குற்றங்களைப் போக்கியருளும் எளிய சீலத்தையும் பாடிச் சிவனே, சிவனே என்று இத்தனை பேரும் சேர்ந்து கூக்குரல் இட்டாலும் நீ துயில் நீங்காமலும் நாங்கள் சொல்வதை உணராமலும் இருக்கிறாயே! மயிர்ச் சாந்து பூசிய கூந்தலையுடைய பெண்ணே, உன் தன்மை இதுதானா?’

மால் என்பது மயக்கத்தையும் குறிக்கும். இரட்சக கர்த்தாவாக இருக்கிற தன் நிலையை எண்ணி அவன் மயங்கி

யினக்கிராமம்; அதனால் அவன் சிவபெருமான் பெருமையை அறியவில்லை. நான்கு முகங்களை உடைய பிரமனுக்கு எட்டுக் கண்கள். இருந்தபடியே எல்லாத் திசைகளையும் பார்க்கும் ஆற்றல் உள்ளவன். அவன் பிரபஞ்சத்தைப் பார்க்கிறான். ஆனால் எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணமாக இருக்கும் இறைவனை எண்ணாமல் தான் படைப்பதனால் தான் உலகம் உண்டாகிறது என்ற எண்ணத்தோடு பார்க்கிறான். அதனால், 'நான்முகனும் காணு' என்கிறான்.

இறைவன் அசஞ்சலமானவன். யார் இறந்துபட்டாலும் தான் நித்தியமாக இருக்கிறவன். வறப்பினும் வளந்தரும் மலைபோல யாவரினும் உயர்ந்து நிற்கிறவன். ஆதலால் அவனை 'மலையினை' என்கிறான். "அத்தகையவனை 'நாம் போலறிவோம்' என்கிறாயே" என்கிறான். 'நாமாக்கும் அறிவோம்' என்ற உலக வழக்குப் போன்றது இது. "என்று உள்ள பொக்கங்கள்" என்பது, "என்று ஆள்வாறுள்ள பல பொய்கள்" என்னும் பொருளுடையது பொக்கம்—பொய். இறைவனை, 'மால் அறியா நான் முகனும் காணு மலை' என்று அவள் சொன்ன அளவிலே கேட்கிறவர்களுக்குப் பாலும் தேனும் ஊறுவது போல இருந்தது. ஆனால், 'நாம் போல் அறிவோம்' என்பதைக் கேட்டவுடன் அவளுடைய வஞ்சகம் தெரிந்தவிட்டது. ஆகவே, 'பால் ஊறு தேன் வாய்ப் படிநீ' என்கிறான். கடை—வாசல். ஞாலமே முதலிய ஏகாரங்கள் எண். இறைவன் தேவர்களைவிட உலகிலுள்ள அன்பர்களுக்கு எளியவனாதலின் முதலில் 'ஞாலமே' என்றான். உலகம் பதினான்கு என்பர். ஆதலின் பிற என்று பூமியையும் தேவ லோகத்தையும் அன்றிப் பிற உலகங்களைக் குறித்தன.

இறைவன் நம்மிடத்தில் குற்றம் இருந்தாலும் நம்மிடம் உள்ள பக்தி ஒன்றையே எண்ணி ஆட்கொண்டு பிறகு நம் குற்றங்களைத் தீர்த்து வைக்கிறான். அதனால், 'நம்மை ஆட்கொண்டருளிக் கோது ஆட்டும்' என்கிறான். சீலம் என்பது எளியனும் தன்மை. தன்னினும் உயர்ந்தாரைக் கண்டு

பழகுதல் உலகினர் இயல்பு. இறைவனினும் உயர்ந்தவர் யாரும் இல்லை. அவன் கருணையினால் அடியவர்களை ஆட்கொண்டு கோது ஆட்டுகிறான். தாய் அழுக்கு நிறைந்த தன் குழந்தையை எடுத்துப் பிறகு நீராட்டித் தூய்மைப்படுத்துவது போன்றது இது. ‘கோலம் பாடிச் சிவனே என்றோம்; சீலம் பாடிச் சிவனே என்றோம்’ என்பதைக் குறித்து, ‘சிவனே சிவனே’ என்கிறான். பலர் வந்து கூட்டமாய் நின்றவின் அவர்கள் குரல் ஒலமிடுவதுபோலக் கேட்கிறது. ஓலம் என்பது இரக்கக் குரல். ‘இவள் இப்படி இருக்கிறாள்’ என்ற இரக்கத்தால் அவர்கள் குரல் ஓலம் ஆயிற்று. முதலில் உள்ள உணராய் என்பதற்கு, விழிக்காமல் இருக்கிறாயே என்றும், பின் உள்ள உணராய் என்பதற்கு, நாங்கள் கூறுவதைத் தெளியாமல் இருக்கிறாயே என்றும் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

ஏலம்—மயிர்ச் சாந்து. ‘உன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு உன் கோலத்தைப் பார்த்து மகிழும் இயல்புள்ளவளாக இருக்கிறாயே அன்றி எம்பெருமானுடைய கோலத்தைக் காணும் விருப்பம் இல்லாமல் இருக்கிறாய்!’ என்பதைக் குறிப்பிக்கிறது, ‘ஏலக்குழலி’ என்னும் விளி. குழலைச் சொன்னதால் மற்ற அங்கங்களையும் அணி செய்து கொள்பவள் என்பது உபலட்சணத்தால் பெறப்படும்.

‘நீயாக உணரா விடினும் நாங்கள் வந்து உரக்கச் சொல்லியும் நீ உணராமல் இருக்கிறாயே!’ என்பது கருத்து.

7. இன்னும் துயிலுதியோ?

பரிவை நோன்பு நூற்பதற்கு முதல் நாள் கன்னிப் பெண்கள் எல்லோரும் கூடிப் பேசிக்கொள்கிறார்கள். “நானே விடியற்காலை எல்லோரும் எழுந்து நீராடச் செல்ல வேண்டுமே. யாவரும் எழுந்து வருவார்களா?” என்று ஒருத்தி கேட்கிறாள். அதற்கு வேறொருத்தி, “என்ன அப்படிச் சொல்கிறாய்? நானே எல்லோருக்கும் முன்னே எழுந்து வந்து உங்களை எழுப்புகிறேன், பாருங்கள்” என்கிறாள். ஆனால் அவள் இன்று படுத்திருக்கிறாள். அதைக் கண்டு வந்தவர்களின் தலைவி சொல்கிறாள். “மான் போன்ற பெண்ணே, நீ குதித்து எழுந்தால் மான் துள்ளிக் குதிப்பது போல இருக்குமே. நேற்று நீ என்ன சொன்னாய்? நினைவு இருக்கிறதா? உங்களை நானே வந்து எழுப்புகிறேன் என்றாயே. இன்னும் என்னென்னவோ சொன்னாயே. அவைகள் எல்லாம் இப்போது எங்கே போயின? அவை போன திசை இன்னது என்று சொல்வாயா?”

மானே; நீ நென்னலை, நானே வந்து உங்களை
நானே எழுப்புவன் என்றலும் நானாமே
போன திசைபகராய்.

‘எங்களுக்கு எல்லாம் விடிந்துவிட்டது. இன்னும் உனக்கு மாத்திரம் விடியவில்லையோ?’ என்று கேட்கிறாள்.

இன்னம் புலர்ந்தின்றோ?

நாங்கள் எல்லாம் சிவபெருமானுடைய திருவடியைப் பாடி வந்திருக்கிறோம். அவன் எத்தகையவன்? விண்ணுலகத்தில் உள்ளவர்களும், பூ உலகத்தில் உள்ளவர்களும், ஏனைய

உலகங்களில் உள்ளவர்களும் அறிவதற்கு அரியவன் அல்லவா?

வானே நிலனே, பிறவே அறிவரியான்.

“நாம் முயன்று அவனுடைய அருளைப் பெறுவது என்பது அரிய காரியம். அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்க வேண்டும் அவனே வந்து நமக்குத் தம் சிறந்த அருளைத் தந்து ஆட்கொண்டருளுவான். அத்தகைய எங்கள் பெருமானின் பெருமை பொருந்திய நீண்ட திருப்பாதங்களைப் பாடி வந்திருக்கிறோம். வந்து உன்னை எழுப்புகிறோம். எங்களுடைய வார்த்தைக்கு நீ உன் வாயிலைத் திறப்பாயாக?”

தானே வந்து எம்மைத் தலையளித்து ஆட்கொண்டருளும்
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்கு உன் வாய்திறவாய்

நாங்கள் அவனைப் பாடும்போது எங்கள் ஊன் எல்லாம் உருகுகின்றனவே. நீ உருகாமல் இருக்கிறாயே. இது உனக்குத் தகுமா? நாங்கள் எங்களுக்குத் தலைவனாக இருக்கிறவனைப் பாடுகிறோம். 'எங்களுக்கும், உன்னைப் போன்ற மற்றவர்களுக்கும் உரிய தலைவனாகிய கிவபெருமானைப் பாடுகிறோமே, நீயும் வந்து பாடு' என்று சொல்கிறாள்.

ஊனே உருகாய்; உனக்கே உறும்எமக்கும்
ஏனோர்க்கும் தம்கோனைப் பாடுஏலோர் எம்பாவாய்.

“நாங்கள் எல்லாம் உருக உருகப் பாடுகிறோமே. நீ உருகாமல் படுத்திருக்கிறாயே. அவன் எங்களுக்கு மாத்திரமா தலைவன்? எங்களுக்கும் எம் போன்ற மற்றவர்களுக்கும் உரிய தலைவன் அல்லவா? அவனை எங்களோடு வந்து பாடுவாயாக” என்கிறாள்.

மானே நீ நென்னலை நாளைவந்து உங்களை
நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணமே
போன திசை பகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றே
வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்

தானே வந்து எம்மைத் தலையளித்து ஆட் கொண்டருளும்
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்கு உன் வாய்திறவாய்
ஊனே உருகாய் உனக்கே உறும்எமக்கும்
ஏனோர்க்கும் தம்கோணைப் பாடுஏலோர் எம்பாவாய்.

“மான் போன்ற பெண்ணே, நீ நேற்று நானாவந்து உங்களை நானே முன்னாலே வந்து எழுப்புவேன் என்றும் பிறவாரும் சொன்னவை நாணம் இல்லாமல் இன்று போன திசை எது? அதைச் சொல்வாயாக. உனக்கு இன்னும் விடிய வில்லையோ? தேவலோகமும், பூலோகமும், பிற உலகங்களும் அறிவதற்கு அரியவாகிய சிவபெருமான் நம்முடைய முயற்சியின்றியே தன்னுடைய பேரருளால், தானே வந்து ஒன்றுக்கும் பற்றாத எம்மைச் சிறந்த அருள் பூண்டு ஆட் கொண்டு அருளிஞன். அவனுடைய பெருமை பொருந்திய நீண்ட திருவடிகளைப் பாடி நாங்கள் வந்திருக்கிறோம். எங்களுக்கு உன் வாயிலைத் திறப்பாயாக” துள்ளித் துள்ளிக் குதித்து எழுபவள் ஆதலின் ‘மானே’ என்று அழைக்கிறாள். நென்னல்—நேற்று. நானே வந்து எழுப்புவன் என்றது, நீங்கள் வந்து எழுப்பும்வரை படுத்திராமல், நானே முதலில் எழுந்திருந்து உங்களை முதலில் வந்து எழுப்புகிறேன் என்ற படி. நானே—ஏகாரம், பிரிநிலை. “இப்படிநேற்றுச் சொன்ன வள் இன்று படுத்திருக்கிறாயே. உனக்கு நாணம் இல்லையா? இயல்பாக நாணம் உள்ளவளாயிற்றே. அந்த நாணம் இப்போது எங்கே போயிற்று?” என்று கேட்கிறாள். இன்னம் புலர்ந்தின்றோ என்றது, ‘உலகம் எல்லாம் விடிந்துவிட்டது. அவரவர்கள் தங்கள் செயல்களைச் செய்கிறார்கள். உனக்கு மாத்திரம் இன்னும் விடியவில்லையோ?’ என்றபடி. வானே, நிலனே, பிறவே என்பவற்றிலுள்ள ஏகாரங்கள் எண் ஏகாரம். இறைவன் தேவலோகத்தில் உள்ளவர்களாலும், பூலோகத்தில் உள்ளவர்களாலும், மற்ற உலகத்தில் உள்ளவர்களாலும் அறிவதற்கு அரியவன். அத்தகைய பெருமான் நம்மிடத்திலுள்ள பெரும் கருணையினால், நம்மால் அவனை அடைய முடியாது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, தானே

எழுந்தருளி வந்து நம்மை ஆட்கொண்டான். அவன் செய்த அன்பு மிகச் சிறந்த அன்பு. தலையளி. அத்தகைய தலையளியைச் செய்து நம்மை ஆட்கொண்டு அருளினவன் அவன். அவன் கழல் மிகப்பெருமை உடையது. மிக நீண்டது; வான் வார் கழல். அவற்றைப் பாடி நாங்கள் வந்திருக்கிறோம். நீயும் எங்களுடன் வரவேண்டும். அப்படி இல்லாமல் படுத்திருக்கிறாயே. இப்போதாவது உன் லாசலைத் திறப்பாயாக.' வான் வார் கழல்—என்பதற்கு தேவலோகத்தில் நடந்த திருவடி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "இறைவனுடைய திருநாமத்தைக் கேட்டால் அன்பர்களுடைய உள்ளமும், உடலும் உருகும். ஆனால் நீயோ உருகாமல் இருக்கிறாய். இறைவனிடத்தில் அன்பு உடைய உனக்கு இது தகுமா?" என்று கேட்கிறான். உனக்கே உறும் என்பதில் உறும், காரகஸ் வரம். உறுமா என்பது பொருள். "அவன் எங்களுக்கு மாத்திரமா தலைவன்? உனக்கும் உன்னைப் போன்ற பிறருக்கும் தலைவன் அல்லவா? அவனைப் பாட வேண்டாமா? வந்து பாடு" என்று சொல்கிறான்.

இந்தப் பாடலால் தங்களைப் போல அவளும் வந்து தங்களைப் போல சேர்ந்து இறைவன் புகழைப் பாடவேண்டும் என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறான்.

8. வாளா கிடத்தியால்

“தாய் போன்ற பெண்ணே, எங்களுக்கு எல்லாம் வழிகாட்டி போன்றவள் அல்லவா நீ! நீ இப்படி இருக்கலாமா? உன் செயல்களுள் இவ்வாறு சோம்பி இருப்பதும் சிலவோ? நாங்கள் இறைவன் பெருமையைச் சொல்லிப் பேசுகிறோம். பல தேவர்களும் நினைப்பதற்குக் கூட அரியவன் ஆகிய ஒப்பற்ற ஒருவன், பெரும் புகழை உடையவன், திருச்சின்னங்கள் கேட்டால் சிவனே என்று வாய் திறந்து முன்னெல்லாம் முழங்குவாயே! பாடுவதற்கு முன்னால் ‘தென்னா’ என்று சொல்வதற்கு முன்பு தீயிலிட்ட மெழுகு போல உருகிப் போவாயே. இப்போது எப்படி இருக்கிறாய்? நாங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ‘என் ஆணை போன்றவன். என் தலைவன், என் இன்னமுதன்’ என்று எல்லோரும் சேர்ந்து சொன்னோம். வெவ்வேறாகவும் சொல்கிறோம். அப்படி இருந்தும் இன்னும் உறங்குகிறாயே! உன்னுடைய நெஞ்சில் அன்பு இல்லையா? வன் நெஞ்சமும், பேதைமையும் உடைய வர்களைப்போல ஒன்றும் செய்யாமல் படுத்துக் கிடக்கிறாயே! உன்னைச் சொல்லிக் குற்றம் இல்லை. உன்னை ஆட்கொண்டிருக்கிற தூக்கத்தின் நிலை அது. தூக்கத்தின் தன்மைதான் என்னே, ஆச்சரியம்” என்கிறாள்.

தம்மைவிடச் சிறந்தவளாகவும் வழிகாட்டியாகவும் இருந்ததால்,

அன்னே

என்று விளிக்கிறாள்.

இவையும் சிலவோ

என்றது இப்படி படுத்துக் கிடப்பதும், சும்மா இருப்பதும் உனக்குரிய சில. காரியங்களா என்ற பொருளையுடையது.

பல அமரர்
உன்னற்கு அரியான்

தேவர்கள் முப்பத்து முக்கோடி பேர்கள் என்று சொல்வது வழக்காதலின் பல அமரர் என்கிறாள். அவர்கள் நினைத்துப் பார்ப்பதற்கும் அரியவன் ஆதலின் உன்னற்கு அரியான் என்கிறாள். அப்படி உள்ளவர்கள் பலர் அல்ல. அவன் ஒருவன் தான். எனவே,

ஒருவன்

என்கிறாள். அவன் ஒப்பற்றவன்; பெரும் புகழை உடையவன் என்ற எண்ணத்தோடு

இருஞ்சீரான்

என்கிறாள்.

முன்பெல்லாம் திருவிதியில் எம்பெருமான் எழுந்தருளும் போது சின்னங்கள் வாசிப்பார்கள். “மூர்த்தி எழுந்தருளுவதற்கு முன்னே அந்தச் சின்னங்கள் காத்தல் கேட்டவுடனே, ‘சிவனே’ என்று வாய் திறந்து முழங்குவாயே! பாடுவதற்கு முன்னால் ‘அதனா’ என்று சொல்வதற்கு முன்பே தீயிற் சேர்ந்த மெழுகுபோல உருகுவாயே” என்கிறாள்.

சின்னங்கள் கேட்பச் சிவன் என்றே வாய்திறப்பாய்
தென்னாள் னா முன்னம் தீசேர் மெழுகுஓப்பாய்

சின்னங்கள் என்பன இறைவன் எழுந்தருளுவதற்கு முன் ஊதுகின்றவை. மிக நீளமாக இருப்பவை. ‘சிவபெருமானைக் காணாமல், அந்தச் சின்னங்களின் ஒலியைக் கேட்ட அளவில் சிவனே என்று வாய் திறந்து உருகுபவள் ஆயிற்றே’ என்கிறாள்.

தென்னாள் ஞமுன்னம் தீசேர் மெழுஞூப்பாய்.

பாடுவதற்கு முன் தரனை என்று இப்போது சொல் கிறார்களே, அது போன்றது தென்னா என்பது. “பாடுவதற்கு முன்னால் இராகத்தைத் தொடங்கும்போதே நீ தீயில் விழுந்த மெழுஞூபோல உருகி நிற்பாயே. நாங்கள் இன்று இவ்வளவு பாடியும் சும்மா இருக்கிறாயே! எல்லோரும் சேர்ந்து பாடியும் சும்மா படுத்துக் கிடக்கிறாயே” என்கிறாள்.

என்றானை என் அரையன், இன்னமுது என்று எல்லோரும் சொன்னோம்கேள், வெவ்வேறும்; இன்னம் துயிலுதியோ?

ஆனை என்பது பெருமைக்குரிய வார்த்தை. விலங்குகளில் மிகப் பெரியது. என் ஆனை என்பது திருவண்ணாமலையிலுள்ள என்பெருமானைக் குறிக்கும். என் அரையன் என்றது எங்களுக்குத் தலைவன் என்றபடி. சாவா மூவாப் பெரு வாழ்வு தருபவன் ஆதலின் ‘இன்னமுது’ என்றாள். “நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து சொன்னோம். தனித்தனியாகவும், வெவ்வேறாகவும் சொன்னோம்” என்பதைக் குறித்து,

எல்லோரும் சொன்னோம்கேள், வெவ்வேறும்

என்கிறாள். ஒருத்தி சொன்னாலே எழ வேண்டியவள், எல்லோரும் சொன்ன பிறகும் துயில்கிறாளே என்ற கருத்துடன்,

இன்னம் துயிலுதியோ?

என்கிறாள். “இறைவனுடைய திருவுருவத்தைக் காணும் லேயே, சின்னத்தைக் கேட்டே உருகின்ற நீ, இப்போது இத்தனை பேரும் அவன் பெருமையைச் சொல்லியும் சும்மா கிடக்கிறாயே! உன் நெஞ்சம் வலியதோ? நீ அறியாமை உடையவளோ? சும்மா கிடக்கிறாயே!”

வன்னெஞ்சப் பேழையர்போல் வாளா கிடத்தியால்

“உன்னைப் சொல்லிப் பயன் இல்லை. உன்னை அணைத்திருக்கும் தூக்கம் அத்தனை வலியது என்பது தெரிகிறது”

என்னே துயிலின் பரிசு!

“துயிலின் தன்மைதான் என்ன ஆச்சரியம்! எங்களோடு சேராமல் உன்னை அணைத்துக்கொண்டிருக்கிறது” என்கிறாள்.

அன்னே இவையும் சிலவோ? பல அமரர்
உன்னற்கு அரியான், ஒருவன் இருஞ்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவன் என்றே வாய்திறப்பாய்
தென்னாள் னா முன்னம் தீசேர் மெழுஞ்ஓப்பாய்
என்னனை, என் அரையன், இன்னமுது என்று எல்லோமும்
சொன்னோம்கேள், வெவ்வேறும், இன்னம் துயிலுதியோ?
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்;
என்னே துயிலின் பரிசு ஏலோர் எம்பாவாய். (7)

“தாய் போன்றவளே, நீ இவ்வாறு இருக்கும் செயல்கள் நீ செய்கின்றவற்றுள் சிலவோ? பல தேவர்கள் உன்னுவதற்கும் அரியவன் ஆகிய ஒருவன், பெரிய புகழை உடையவன் சிவபெருமானுடைய திருச்சின்னங்கள் கேட்க, ‘சிவனே’ என்று வாய் திறந்து முழங்குவாயே! இராகத்தைப் பாடுவதற்கு முன் உதன்னை என்று தொடங்குவதற்கு முன்பு தீயில் சேர்ந்த மெழுகு ஒது உருகுவாயே! இப்போது நாங்கள் எல்லோரும் ‘என் ஆனை, என் அரையன், இன்னமுது’ என்று சொன்னோமே, கேள். வெவ்வேறுகவும் சொன்னோம். இன்னும் துயில்கிறாயே! வலிய நெஞ்சுடைய பேதையர் போலச் சும்மா கிடக்கிறாயே! தூக்கத்தின் தன்மைதான் என்ன வலியது!

தம்மைவிடச் சிறிது பெரியவள், மூத்தவள் ஆதலின் ‘அன்னே’ என்று விளக்கிறாள். “நீ செய்கின்ற காரியங்கள் இவையும் பக்தர்களுக்கு உகந்தன ஆகுமோ?” என்னும் பொருளில் “இவையும் சிலவோ” என்று கேட்கிறாள். “முன்பெல்லாம் இறைவனுடைய திருச்சின்னம் வாயினில் கேட்ட அளவிலே ‘சிவனே’ என்று வாய் திறந்து கூவுவாயே!

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நினைப்பதற்கு அரியவனாக இருப்பவன் அவன். தனக்குச் சமானமில்லாத ஒருவன் அவன் புஷ்ப விரிக்க விரிக்கப் பரவும்; ஆதலால் 'இருஞ் சீரான்' என்கிறான் அவன் எழுந்தருளுப்போது முன்னாலே வாசிக்கின்ற சின்னங்கள் ஒலிக்கின்றன "அவற்றைக் கேட்ட உடனேயே சிவனே என்று வாய் திறந்து முழங்குவாயே" என்கிறான். பாடுவதற்கு முன்னாலே தரனை என்று இப்போது வழங்குவார்கள். அதுபோல இதனா என்று அப்போது தொடங்குவார்கள். "அப்படித் தொடங்குவதற்கு முன்னாலே தீயைச் சேர்ந்த மெழுகுபோல உருகி நிற்பாயே! நீ இப்போது ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்கிறாயே" என்கிறான். "நாங்கள் தனித்தனியாகவும், வெவ்வேறாகவும் இறைவனைப் போற்றுகிறோம். 'என் ஆணை போன்றவன், என் அரையன், இனி அமுது போன்றவன்' என்று எல்லோரும் சொன்னோம். நீ அதைக்கேள். தனித்தனியாகவும் சொன்னோம். அவற்றை கேட்டு இன்னமும் உறங்குகிறாயா? துயிலுதியோ?" சிவ பெருமான் எழுந்தருளும்போது முன்னாலே திருச்சின்னங்கள் வாசிப்பது வழக்கம் இறைவன் ஆணையைப் போன்ற கர்பீரம் உடையவன் ஆதலால் 'என் ஆணை' என்றான். திருவண்ணாமலைப் பெருமானுக்கு என் ஆணை என்பது ஒரு திருநாமம். உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் எல்லாம் குறிப்பிட்ட பகுதியை ஆள, எல்லா உலகங்களையும் தன் ஆட்சிக்குள்ளே கொண்டு காப்பாற்றுகிறவன் இறைவன் ஆதலால், 'என் அரையன்' என்று சொல்கிறான். தேவர்கள் கடைந்து உண்ட அமுது அவர்களுக்குச் சாவாமையைத் தரும் என்று எண்ணினார்கள். ஆனால் அதை உண்டும் அவர்கள் இறந்து விட்டார்கள்.

“விண்ணோர் அமுது உண்டும் சாவ”

என்று சிலப்பதிகாரம் சொல்கிறது. "அந்த அமுதத்தைப் போன்று இல்லாமல் என்றைக்கும் இன்பம் தரக்கூடியதாக, பிறவிப் பிணியைப் போக்கி மீண்டும் பிறந்து இறக்காமல்

செய்கின்ற இன்னமுது அவன். அவ்வாறு எல்லோரும் சேர்ந்து சொன்னோம். நீ அதைக் கேட்டாய், வெவ்வேறுகளும் சொன்னோம். அவற்றைக் கேட்டும் இன்னும் உறங்குவாயோ?" என்கிறார்கள்.

“முன்பெல்லாம் இறைவனுடைய புகழைப் பேசுவாயே இப்போது அவற்றை மறந்து போனாயோ? முன் ஒன்று சொல்லிப் பின் ஒன்று செய்யும் வஞ்சக நெஞ்சம் கொண்டவர்கள் எப்படி இருப்பார்களோ அப்படி இருக்கிறாயே! ஒரு சொல்லும் சொல்லாமல், எந்தவிதமான மெய்ப்பாடும் இல்லாமல் சும்மா படுத்துக்கிடக்கிறாயே! 'வந்நெஞ்சப் பேதையுட்போல் வாளா கிடத்திறாயே' என்கிறாள். உன்னைச் சொல்லிக் குற்றம் இல்லை. உன்னை ஆட்கொண்டிருக்கும் உறக்கம் அவ்வளவு வலியதாய் இருக்கிறது. அந்த உறக்கத்தின் தன்மை என்ன ஆச்சரியம்! இதைப்போல நான்கண்டது இல்லை; என்னே துயிலின் பரிசு!”

பலபேர் சேர்ந்து பாடியும் எழாமல் இருப்பதை பார்த்து அவ்வாறு சொல்கிறாள்.

9. ஈது என்ன உறக்கமோ?

வேறொரு வீட்டுக்குப் போய் அங்கே படுத்துக் கிடக்கும் பெண்ணைப் பார்த்துப் பேசுகிறாள் வந்தவர்களில் தலைவி.

“விடிந்து விட்டதே! அகீறிணையாகிய கோழி கூவி விட்டது. மற்றப் பறவைகளும் எங்கும் ஒலிக்கத் தொடங்கி விட்டன. சப்தஸ்வரங்களை உடைய வாத்தியங்கள் முழங்குகின்றன. விடியற்காலத்தில் ஊதும் வெண் சங்கை எங்கும் ஊதுகிறார்கள். இவை உன் காதில் விழவில்லையா?”

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகு எங்கும்;
ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்குஎங்கும்.

“நாங்கள் யாவரும் உன் வீட்டு வாசலுக்கே வந்து இறைவனைப் பாடினோமே. அவன் தனக்குச் சமமானம் வேறு இல்லாத பரஞ்சோதி. அவனுடைய மேலான கருணைக்கும் ஒப்பு இல்லை. அவனைப் பற்றியன யாவும் ஒப்பு இல்லாதவை, இவற்றையெல்லாம் சொல்லி நாங்கள் பாடினோம். நீ அவற்றைக் கேட்க வில்லையா?”

கேழ்இல் பரஞ்சோதி. கேழ்இல் பரங்கருணை,
கேழ்இல் விழுப் பொருள்கள் பாடினோம்; கேட்டிலையோ?

“நீ வாழ்வாயாக! இவ்வளவு நாங்கள் பேசியும் நீ உறங்குகிறாயே! இது என்ன உறக்கமோ: உன் வாயிலைத் திறவாய்.”

வாழி! ஈது என்ன உறக்கமோ? வாய்திறவாய்.

“எல்லா உலகையும் ஆளும் ஆக்ஞா சக்கரத்தையுடைய சிவபெருமானிடம் உனக்குள்ள அன்புடைமை ஆகும் வண்ணம் இவ்விதந்தானோ? நீ இறைவனிடம் அன்பு உடைய வளாயிற்றே! அது இந்த எல்லைக்குள் நின்று விட்டதா? நாங்கள் பாடியும் கேட்காமல் செய்து விட்டதா?”

ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாரோ?

“இனி நீ எழுந்து வா. எல்லா யுகங்களுக்கும் முதல் வகை, ஆதி பரம்பொருளாக நிலையாக நிற்கும் ஒப்பற்ற எம் பெருமாஹும், உமாதேவியைத் தன் பங்கில் உடையவனும் ஆகிய இறைவனைப் பாடு.”

ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை,
ஏழைபங் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய்!

ஏழை பங்காளன் என்பதற்கு ஏழைகளின் பங்கிலிருந்து பாதுகாக்கும் தீனதயாளன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகுளங்கும்;
ஏழில் இயம்ப, இயம்பும் வெண் சங்குளங்கும்;
கேழ்இல் பரஞ்சோதி கேழ்இல் பரங்கருணை
கேழ்இல் விழுப்பொருள்கள் பாடினும்; கேட்டிலையோ?
வாழி,ஈ தென்ன உறக்கமோ? வாய்திறவாய்;
ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாரோ?
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
ஏழைபங் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய்!

“கோழிகள் கூவ எங்கும் மற்றப் பறவைகள் ஒலிக் கின்றன. ஏழு சுவரங்களையுடைய வாத்தியங்கள் முழங்க, விடியற்காலையில் ஊதும் வெண் சங்குகள் எங்கும் ஒலிக் தி.—3

கின்றன. புறத்திலே இத்தகைய ஒலிகள் ஒலிக்க இங்கே நின் வாயிலில் வந்து நாங்கள் நின்று ஒப்பற்ற பரஞ்சோதியாகிய இறைவனுடைய ஒப்பற்ற மேலான கருணையையும் ஒப்பற்ற மேலான அவனைச் சார்ந்த பொருள்களையும் பாடினோமே! நீ அவற்றைக் கேட்கவில்லையா? நீ வாழ்வாயாக! இப்படி உன்னை அழுத்தி வைக்கும் இது என்ன தூக்கமோ, தெரிய வில்லையே! நீ உன் வாயிலைத் திறப்பாயாக. ஆக்ரூ சக்ரத்தை யுடைய சிவ பெருமானிடத்தில் உனக்குள்ள அன்புடைமை ஆகும் வண்ணம் இவ்வண்ணந்தானா? யுகங்களுக்கெல்லாம் முன்னே ஒருப்பவனாக நிற்கும் ஒப்பற்ற சிவ பெருமானே, ஏழைபங்களானே. நீ எழுந்து வந்து பாடுவாயாக.”

விடியற் காலத்தே கூவும் கோழிகள் கூவின. பறவைகள் கூடு விட்டுச் சிறகடித்துப் புறப்படுவதற்கு ஒலிக்கின்றன. அதனால்,

“கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகுஎங்கும்”

என்கிறாள். சிலம்ப—ஒலிக்க. குருகு—பறவை.

ஏழு சுவரங்களையுடைய வாதத்தியத்தை ஏழில் என்றாள். சுரங்கள் ஏழுக்கு இருப்பிடமான இசைக் கருவி என்று பொருள் கொள்க. ஏழில் என்பதோர் பறவை என்பாரும் உளர். விடியற்காலையில் சங்குதுதல் வழக்காதலின்,

“இயம்பும்வெண் சங்கெங்கும்”

என்றாள்.

“புறத்தே ஒலிக்கும் ஒலிகளைக் கேட்டாலே எழுந்து விடலாம். நீ எழவில்லை. இப்போது நாங்கள் உன் நாதாங்கியைப் பிடித்துக் கொண்டு பாடுகிறோமே! ஒப்பற்ற பரஞ்சோதியாகிய இறைவனுடைய மேலான கருணையையும்

அவனோடு சார்ந்த ஒப்பற்ற பொருள்களையும் பாடினோமே; கேட்கவில்லையா? ”

கேழ்இல் பரஞ்சோதி, கேழ்இல் பரங்கருணை,
கேழ்இல் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம்; கேட்டிலையோ!

“இதற்கெல்லாம் உன் ஆழ்ந்த உறக்கந்தான் காரணம். நீ வாழ்க, அந்த உறக்கத்தைத்தான் சொல்லவேண்டும். இது என்ன மயக்கம் தரும் உறக்கமோ தெரியவில்லை.”

வாழி!ஈ தென்ன உறக்கமோ?

‘ உன் வாயிலைத் திறந்து எங்களோடு சேர்ந்து பாடுவாயாக. ’

‘உன் வாய் திறவாய்’ என்பதற்கு ‘உன் வாயைத் திறந்து எங்கள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்வாய்’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஆழி என்பது சக்கரம். ஆழியான் என்பதை உலகத்தைப் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் ஆக்ஞாசக்கரத்தை உடையவன் என்றபடி. ஊழி முதல்வன் எனபது காலம் கடந்தவன் என்பதைக் குறித்து நின்றது. நின்ற—நிலையாகச் சலனமின்றி நின்ற. ஒருவனை—ஒப்பற்றவனை. ஏழைபங்காளன்—உமா தேவியைப் பாகத்திலே கொண்டவன்; தீனதயாளன் என்றும் கொள்ளலாம்.

இறைவனை எங்களோடு வந்து சேர்ந்துகொண்டு பாடுவாயாக என்பது கருத்து

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகெங்கும்;
ஏழில் இயம்ப இயம்பும் வெண் சங்குளங்கும்;
கேழ்இல் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
கேழ்இல் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம்; கேட்டிலையோ?
வாழி!ஈது என்ன உறக்கமோ? வாய்திறவாய்;
ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாரே?
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
ஏழைபங் காளனையே பாடேலோர் எம்பாவாய்!

10. உன் அடியார் எம் கணவர் ஆவார்

பெண்கள் இப்போது எல்லோரும் கூடிக்கொண்டார்கள். இறைவனைத் துதிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். அவன் எல்லாப் பொருளுக்கும் மூலமான ஆதிமூலப் பழம்பொருள். ஆகவே,

முன்னீப் பழம்பொருட்கும் முன்னீப் பழம்பொருளே!

என்கிறார்கள். மேலும் மாறிமாறிப் புதிய புதிய பொருள்கள் வருகின்றன. புதிய புதிய நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. அவற்றுக்குப் பின்பும் புதுமை உடையவனாக இறைவன் இருக்கிறான். இதனை,

பின்னீப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும்அப் பெற்றியனே!

என்று சொல்கிறார்கள். இத்தகைய சிறந்த பெருமானைத் தம்முடைய தலைவனாகப் பெற்ற சிறப்பு உடைய அடியார்கள் அவர்கள். ஆதலால்,

உன்னீப் பிரானாகப் பெற்றஉன் சீரடியோம்

என்று அதனைக் கூறிக் கொள்கிறார்கள். மனிதர்களுக்கு அடியார்களாக இருப்பதைவிட இறைவனுக்கு அடியார்களாக இருப்பதன் காரணத்தால் 'சீரடியோம்' என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

தொண்டர்கள் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து பணி செய்தால் அந்தப் பணிக்கு இடையூறு இல்லாமல் இருக்கும். தனியாக

நின்று பணி செய்தால் சில சமயங்களில் சலிப்பு உண்டாகும். அப்படியின்றிக் கூட்டத்திலே சேர்ந்து திருப்பணி செய்தால் எல்லோரும் ஊக்கமாக அந்தப் பணியைச் செய்வார்கள். ஆகவே அடியார்களுடைய தொடர்பு தமக்கு வேண்டுமென்று சொல்ல வருகிறார்கள்.

உன்னுடைய அடியார்களின் தானே நாங்கள் பணிவோம். அவர்களுக்குப் பக்குவமான காரியங்களை நாங்கள் செய்வோம்.”

உன் அடியார் தூள் பணிவோம்; ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்.

“அவர்கள் எங்களுடைய பக்குவத்தை அறிந்து எங்களிடம் அன்பு காட்டுவார்கள். அதன்மேல் அவர்களே எங்களை மணந்துகொள்வார்கள்.”

அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார்.

“எங்களுடைய கணவன்மார்களின் உள்ளம் அறிந்து அவர்கள் சொல்லுகின்ற வழியே தொழும்பாக நாங்கள் பணி செய்வோம். அவர்கள் உன்னுடைய பக்தர்கள் ஆகையால் அவர்கள் சொல்வன எல்லாம் உன்னுடைய திருப்பணியைச் சார்ந்தே இருக்கும். அவர்கள் எங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, எங்கள் பண்பை உகந்து சொல்வன எல்லாம் உன்னுடைய தொழும்பாகவே இருக்கும். நாங்கள் அந்தப் பணிகளை விடாமல் செய்வோம்.”

அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார்; அவர் உகந்து சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்.

“அத்தகைய பெரிய பேறு எங்களுக்குக் கிடைக்குமாறு நீ அருள் செய்யவேண்டும். எம்முடைய தலைவனாகிய நீ

எங்களுக்கு அவ்வாறு அருள் செய்வாயாக. எங்களுக்கு வேறு குறையும் இல்லாமல் இருக்கும்.

“உலகத்திலுள்ள பொருள்களால் வருகின்ற திருப்தி மிகவும் அற்பமானது. ஆகவே இவை எல்லாம் அழிந்து போகும். ஆனால் உன்னுடைய திருவருள் எல்லாக் காலத்தும் நின்று எங்களுடைய பிணிகளை எல்லாம் போக்கி எங்களுக்கு நல்வாழ்வு தரும். ஆகையால் நாங்கள் சொன்னபடி நீ எங்களுக்கு அருள் செய்யவேண்டும்.”

இன்ன வகையே எமக்குளம்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையும் இலோம்.

உலகம் தோன்றியது எப்போது என்று யாருக்கும் தெரியாது. அப்படித் தெரிந்த பொருள்களுள் மிகவும் பழைய பொருள் இது என்று ஒருவர் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டினாரால் அதற்கு முன்பாக ஆண்டவன் இருக்கிறான். அந்தப் பொருளைப் படைத்தவனே அவன்தானே? படைக்கப்பட்ட பொருளுக்கும் முன்பே படைப்பவன் இருக்கத்தானே வேண்டும்? ஆகையால்,

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே!

என்கிறார்கள். பல புதிய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் நாளுக்கு நாள் வருகின்றன. பழமையில் ஊறியவர்களுக்கு அவைகள் புதுமையாகத் தோன்றுகின்றன. இந்தப் புதுமைகள் நாளுக்கு நாள் வெவ்வேறாக வருகின்றன. பின்னும் பின்னும் புதுமைகள் வரவர அந்தப் புதிய பொருள்களுக்கு அப்பாலும் புதிய பொருளாக இறைவன் இருக்கிறான்.

பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும்அப் பெற்றியனே!

முன்னைப் பழம்பொருள் என்று சொன்னாலாதலின்
பின்னைப் புதுமை என்று சொல்கிறான். எல்லாக் காலத்தும்

இறைவன் இருக்கிறான் என்ற கருத்தை இவ்வாறு சொன்னார். "என்றைக்கும் நித்தியனாக உள்ள உன்னை எங்களுடைய தலைவனாகப் பெற்ற பெருமை எங்களுக்கு உண்டு. இதைவிடப் பெரிய சிறப்பு வேறு இல்லை. ஆகையால் நாங்கள் எல்லாம் உன் சிறப்புடைய அடியார்கள்."

உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற உன் சீரடியோம்.

"எங்களுடைய அடிமைத்தனம் உன்னோடு நிற்பது இல்லை. உன்னுடைய அடியார்களுக்கும் நாங்கள் பணி செய்வோம். அவர்கள் செய்கின்ற பணிகள் எல்லாம் உன்னோடு தொடர்புடையனவாக இருக்கும்; ஆதலின் அவர்கள் தொடர்பால் எங்கள் பக்திக்குச் சிறிதும் குறைவு வராது. ஆகவே, அவர்களுக்கு எவை எவை பக்குவமான பொருள்களோ அவற்றை எல்லாம் நாங்கள் செய்து கொடுப்போம். அன்னவரே எங்கள் கணவர்கள் ஆவார்கள்." "அன்னவரே" என்பதிலுள்ள ஏகாரம் பிரிநிலை ஏகாரம். "உலகத்திலுள்ள செல்வர்களுக்குப் பிரியமாக நடந்துகொண்டு அவர்களுடைய தயவைப் பெறுகிறவர்களே பெரும்பாவோர். அப்படி இல்லாமல் நாங்கள் உன்னுடைய அடியார்களுக்கே பாங்காவோம்" என்பதை இந்த ஏகாரம் குறிக்கிறது. "அவ்வளவு சிறப்புடைய பெரியவர்களோடு பக்குவமாகப் பழகியதால் அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் இடையே தொடர்பு இறுக்கமாகும். அவர்கள் எங்களையே மணந்துகொள்வார்கள். நாங்களும் அவர்களை நன்றாக உணர்ந்துகொண்டவர்கள். ஆதலினால் எங்கள் வாழ்க்கைத் துணைவராக வேறு யாரையும் கருதாமல் அவர்களையே எங்கள் கணவராக ஆக்கிக்கொள்வோம். அவர் மனமுவந்து எங்களை ஏற்றுக் கொள்வார்கள்."

அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார்; அவர் உகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்.

"கணவருடைய மனம்போல நடப்பது உண்மையான பத்தினிமாருக்கு அழகு அவர்கள் உன் அடியார்கள் ஆதலின்

அவர்கள் சொல்வன எல்லாம் உன் தொழும்போடு. தொடர் புடையவனவாக இருக்கும். அந்தப் பணிகளை நாங்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு செய்வோம். இத்தகைய நிலை எங்களுக்கு வந்துவிட்டால் வேறு என்ன வேண்டும்? இந்த நிலையைத் தருவதற்கு எங்களுடைய தலைவனாகிய உன்னை அல்லாமல் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? அந்த வகையில் எங்களுக்கு எங்களுடைய கோள் ஆகிய நீ அருள்புரிய வேண்டும். இவ்வாறு நீ செய்தால் நாங்கள் எந்த விதமான குறையும் இல்லாமல் இருப்போம். உலகிலுள்ள பொருள்களால் உண்டாகின்ற இன்பத்தைவிட உன்னுடைய திருவருளால் உண்டாகிற இன்பம் மிகப் பெரியது. அதனை இந்த உலகத்தில் பெற்றுவிடுவோமானால் எங்களுக்கு வேறு என்ன குறை இருக்கப் போகிறது? நாங்கள் பரிபூரண ஆனந்தத்தைப் பெறுவோம்.”

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப் பெற்றியினே
 உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற உன்சீரடியோம்
 உன்அடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
 அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார் அவர் உகந்து
 சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
 இன்ன வகையே எமக்கு எம்கோன் நல்குதியேல்
 என்ன குறையும் இலோம் ஏலோர் எம்பாவாய்!

இதனால் ஆண்டவனுடைய அடியார்கள்* தொடர்பு தங்கள் குறைகளை வேண்டி மென்று சொல்கிறார்கள்.

11. ஏது அவனைப் பாடும் பரிசு?

ஆண்டவன் பெருமையைச் சொல்லத் தொடங்கு கிரூர்கள். முதலில் அவனது பாதத்தைச் சொல்கிரூர்கள். இறைவனைத் தரிசிக்கும்போது அவனது திருவடியைத் தரிசிப்பதுதான் முறை.

பரவுவார் இமையோர்கள் பாடுவன் நால்வேதம்
குரவுவார் குழல்மடவாள் கூறுஉடையாள் ஒருபாகம்
விரவுவார் மெய்அன்பின் அடியார்கள் மேன்மேல்உள்
அரவுவார் கழல்இணைகள் காண்பாரோ அரியானே?

என மணிவாசகர் பிறிதோரிடத்தில் பாடுகிரூர். இறைவனுடைய திருவடியை முதலில் சுண்டு ஈடுபட்டு, பிறகு அவனது திருவுருவத்தைப் பார்க்க வேண்டும். நக்கிரூர் திருமுருகாற்றுப்படையில் இறைவனைச் சொல்லும்போது

மதனுடை நோன்தாள்

என்று முதலில் இறைவனது திருவடியை எடுத்துச் சொல்கிரூர்.

இறைவனுடைய பாதமாகிய தாமரை மலர் ஏழு பாதாளங்களுக்கும் கீழே இருக்கிறது. அதாவது அதுதான் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாகத் தாங்கி நிற்பது. நம் முடைய அறிவுக்கும் கண்ணுக்கும் எட்டாத அதைப்பற்றிச் சொல்வோமானால் நம்முடைய சொற்கள் நழுவிவிடும். ஆகையால்,

பாதாளம் ஏழினும்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்

என்றார். பாதத்தைச் சொன்னவுடன் முடியைப் பற்றி நினைக்கிறார். எந்தப் பொருள் முடிந்தாலும் அவற்றுக்கும் அப்பால் இருக்கிறவன் ஆண்டவன் எல்லாப் பொருளுக்கும் முடிவு உண்டு. முடிவாக உள்ள பொருளுக்கும் முடிவாக அவனே இருக்கிறான். அவன்தான் முடிவான முடிவு. அவன் திருமுடியில் மலர் இருக்கிறது. இங்கே அடியார்கள் அவனுக்கு அலங்காரமாக இட்ட மலர்களை அவன் தன்னுடைய விசுவரூபத்திலும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறான். அடியார்களுடைய அன்பை நினைந்து அவ்வாறு செய்கின்ற பெரும் கருணையாளன் அவன்.

போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே.

முதலில் பாதமலர் 'சொற்கழிவு' என்றும், இங்கே பொருளின் முடிவு என்றும் சொல்லையும், பொருளைபும் குறித்தார்.

ஆண்டவனுக்கு எத்தனையோ வடிவங்கள். தனக்கென்று ஒருவம் இல்லாவிட்டாலும் அடியார்களுக்குத் திருவருள் செய்யும் பொருட்டுப் பலவகையான திருமேனிகளை எடுத்துக் கொள்கிறான். அருவாக இருக்கிற அவன் முதலில் உருவாக வரும்போது அர்த்தநாரீசுவராக வருகிறான்.

நீல மேனி வாலிழை பாகத்து
ஒருவன் இருதாள் நிழற்கீழ்
மூவகை உலகும் முகிழ்த்தன; முறையே

என்று ஜங்குறுநூறு சொல்கிறது. அப்படி அர்த்தநாரீசுவரராக இருக்கும் திருமேனி ஒன்றுமாத் திரம் அவனுக்குச் சொந்தமானது அல்ல. இன்னும் பலப்பல திருவுருவங்களை ஏற்று அருளுவான்.

பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்.

பேதை என்றது பெண் என்ற பொருளில் நின்றது. எல்லாம் கடந்தவனாக இருக்கின்ற அவனை நமக்கு வேதம் பல வகையிலே காட்டுகிறது அந்த வேதத்தின் முதல்வனாக இருக்கிறவன் அவன்தான்.

வேத முதல்.

அவனுடைய தொண்டர்களுக்குக் கணக்கே இல்லை. ஆதிகாலம் முதற்கொண்டு இன்றுவரை அவனுக்குப் பலப்பல தொண்டர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொண்டர்களுடைய கூட்டம் எண்ணி அளவிட முடியாது. தேவலோகத்தில் உள்ளவர்களும், பூலோகத்தில் உள்ளவர்களும் துதித்தாலும் சொல்ல முடியாத பெரும் கூட்டமாகிய தொண்டரைப் பெற்றவன் எம்பெருமான்.

விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்
ஒத உலவா ஒருதோழம் தொண்டர் உளன்.

தோழம் என்பது கூட்டத்தைச் சொல்வது. இப்போது தொழுவம் என்று வழங்கும் சொற்போன்றது அது.

அந்த ஆண்டவனுடைய திருக்கோயிலில் தொண்டு செய்யும் பெண்களைப் பார்த்துச் சொல்கிறார். 'இறைவனுடைய குற்றம் இல்லாத மேன்மையான குலத்தில் பிறந்து, கோவிலில் தொண்டு செய்யும் பெண்பிள்ளைகளே!' என்று விளிக்கிறார்.

கோதில் குலத்து அரன்தன் கோயில் பிண்பிள்ளைகள்!

அவர்கள் கோது இல்லாத குலத்தில் பிறந்து, திருக்கோயில்களோடு தொடர்புடைய தொண்டுகளைச் செய்பவர்கள். ஆதனின் அவ்வாறு சொன்னார்.

ஆண்டவனைப்பற்றி நாம் புகழ்ப் புகுந்தால் எவ்வாறு புகழ்வது? உலகத்திலுள்ள மக்களுக்கு ஊர் என்றும் பேர் என்றும் உற்றார் என்றும் அயலார் என்றும் வேறுபாடு உண்டு. ஆனால் ஆண்டவனுக்கோ அது இல்லை. எல்லாம் அவன் ஊர்? ஆதலால் எந்த ஊரை அவன் ஊர் என்று சொல்வது?

ஏதவன் ஊர்?

அவனுக்குச் சத நாம அருச்சனை இருக்கிறது. சகஸ்ர நாம அருச்சனை என்றும் சொல்கிறார்கள். ஒவ்வொரு தலத் திற்கும் வெவ்வேறு சகஸ்ர நாமங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுக்குள்ளும் அவனுடைய திருநாமங்கள் அடங்குவது இல்லை. அவனுக்கு என்று தனிப் பேர் இருந்தால் இன்னது என்று சுட்டிச் சொல்ல முடியும். அவனுக்கோ பேர் இல்லை.

ஏதவன் பேர்?

உலகத்திலுள்ள மக்கள் எல்லோரும் அவனுக்குச் சொந்தமானவர்கள். அயலார் என்று சொல்வதற்கு யாரும் இல்லை. அவனுடைய திருவருள் ஆட்சியில் அடங்காத பிராணிகளே கிடையா. ஆகவே அவனுக்கு உற்றார் இவர், அயலார் இவர் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

ஆர் உற்றார், ஆர் அயலார்?

“இவ்வாறு எந்த வகையிலும் எல்லை கட்ட முடியாத அந்தப் பெருமானை நம்முடைய சிற்றறிவும், சிறிய ஆற்றலும் கொண்டு எப்படிப் பாடுவது? அவன் பல பெரியவர்கள் பாடும் பாடலைக் கேட்டவன். அவற்றைக் கேட்டவனாகிய அவன் நாம் பாடும் பாடலைக் கேட்பானா? நாம் அவனை எவ்வாறு பாடுவது? அவனைப் பாடும் தன்மை எது?”

ஏதவனைப் பாடும் பரிசுரலோர் எம்பாவாய்!

“சிவ பெருமானுடைய பாதமலர் சப்த பாதாளங்களுக்கும் கீழே சொல்லுக்கு எட்டாத நிலையில் இருப்பவை. அன்பர்கள் இட்ட மலர்களுடன் அலங்காரமாக விளங்கும் திருமுடியும் எல்லாப் பொருளுக்கும் முடிவாக இருக்கின்றது. அவன் ஒரு பக்கத்தில் அம்பிகையை வைத்திருக்கின்ற திருமேனியை உடையவன். அந்த ஒரு திருமேனி மட்டும் கொண்டவன் அல்லன். அவன் வேதத்தாலே உணரப்படுகிற முதற்பொருள். தேவலோகத்தில் உள்ளவர்களும், பூர்வாகத்தில் உள்ளவர்களும் துதித்தாலும் எல்லை கட்ட முடியாத பெரும் கூட்டமாகிய தொண்டர்களை உடையவன் அவன். குற்றம் இல்லாத குலத்தில் பிறந்து, இறைவன் கோவிலில் திருப்பணி செய்யும் பெண்பிள்ளைகளே. அவன் ஊர் எது, அவனுக்குப் பேர் எது, அவனுக்கு உற்றார் யார், அயலார் யார், அவனைப் பாடுகின்ற தன்மை எது?”

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே
 பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்
 ஓத உலவா ஒருதோழம் தொண்டர்உள்ள
 கோதில் குலத்துஅரந்தன் கோயிற் பிண்பிள்ளைகள்
 ஏதவன்ஊர் ஏதவன்பேர் ஆர்உற்றார் ஆர்அயலார்
 ஏதவனைப் பாடும் பரிசுஏலோர் எம்பாவாய்! (10)

12. எய்யாமற் காப்பாய்

இறைவனிடம் பெண்கள் விண்ணப்பம் செய்து கொள் கிறார்கள். நீராடித் தூய்மையுடன் இறைவனை வழிபடுகிற வர்கள் அவர்கள். அவர்கள் சிறு பெண்களாதலின் நீராடும் பொழுது உல்லாசமாக ஆடிக் களிக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆடும் பொய்கையில் தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. அவற்றில் வண்டுகள் மொய்க்கின்றன. அத்தனை பேரும் நீராடுவதற்குரிய விசாலமான பொய்கை அது.

மொய்யார் தடம் பொய்கை.

அதிலே அவர்கள் குதிக்கிறார்கள். முகேர் என்ற ஒலி எழும்புகிறது. கையினாலே நீரை அள்ளி ஒருவர்மேல் ஒருவர் வீசிக்கொள்கிறார்கள். அப்படி வீசும் பொழுதெல்லாம் இறைவனுடைய திருவடிகளைப் பாடிக்கொண்டே வீசுகிறார்கள்.

முகேர்என்னக், கையால் குடைந்து
குடைந்துஉன் கழல்பாடி.

“இவ்வாறு உன்னிடம் அன்பு வைத்து எது செய்தாலும் உன்னை மறவாமல் நினைக்கிறோம்; பாடுகிறோம். ஐயுண்ட, நாங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக உனக்கு அடியார்களாக இருப்பவர்கள். அவ்வாறு இருப்பதனால் எங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லாமல் வாழ்ந்தோம். உண்மையான வாழ்வு இதுதான் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். இது நீயும் அறிந்ததுதானே?”

ஐயா, வழிஅடியோம் வாழ்ந்தோம்; காண்,

“திருமேனி நிரம்பி அழலைப் போலச் சிவப்பாய் இருக்கும் எம்பெருமானே, திருநீற்றில் ஆடி உவகை கொள்பவனே, அருட் செல்வம் நிரம்பியவனே, சிறிய இடையையும் நிறைந்த மையை உடைய விசாலமான கண்ணையும் உடைய மடந்தையாகிய உமா தேவியின் மணவாளா!”

ஆரழல்போல் செய்யா, வெண் ணீரூடி; செல்வா,
சிறுமருங்குல்
மைஆர் தடங்கண் மணவாளா!

“எங்கள் தலைவனே, நீ அன்பர்களை ஆட்கொண்டருள் வதையே திருவினையாடலாக உடையவன். அத்தகைய வினையாட்டினால் நற்பேறு பெற்றவர்கள் பலர். அவர்களைப் பற்றிக் கேட்குக்கிறோம். அவர்கள் எவ்வெவ்வாறு நற்பேறு பெற்றார்களோ அவ்வகையெல்லாம் ஒன்றுக்கும் பற்றாத நாங்கள் பெற்று உயந்து நிற்கின்றோம். இதுகாறும் எங்களை உன்னுடைய அன்பிலே ஈடுபடுத்திப் பாதுகாத்தாற்போல இனியும் இளைக்காமல் எங்களைப் பாதுகாப்பாயாக!”

ஐயா, நீ ஆட்கொண்டருளும் வினையாட்டின் உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்; எய்யாமற் காப்பாய் எமை; ஏலோர் எம்பாவாய்!

உய்ந்து விட்டோம் என்ற பொருளை உடையது, உய்ந்து ஒழிந்தோம் என்பது. உய்ந்து பிற செயல்களைச் செய்யாது ஒழிந்தோம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேர்என்னக்
கையால் குடைந்து குடைந்து உன் கழல்பாடி
ஐயா, வழிஅடியோம் உயர்ந்தோம்காண்; ஆர் அழல்போல்
செய்யா, வெண் ணீரூடி, செல்வா, சிறுமருங்குல்

மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா,
 ஐயா, நீ ஆட்கொண் டருளும் வினையாட்டின்
 உய்வார்கள் உய்யும் வகைஎல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்;
 எய்யாமல் காப்பாய் எமை; ஏலோ ரெம்பாவாய்!

[வண்டுகள் மொய்க்கின்ற நீர் நிரம்பிய விசாலமான
 பொய்கையிலே குதித்து முகேர் என்ற ஒலி எழும்ப, கை
 யினால் நீரை அள்ளி அள்ளி வீசி, உன் திருவடியைப் பாடி,
 ஐயனே, பரம்பரை பரம்பரையாக உன் அடியோமாக
 இருக்கும் நாங்கள் உய்தியை அடைந்தோம். நிரம்பிய
 தீயைப் போலச் சிலந்த திருமேனியை உடையவனே,
 வெண்மையாகிய திருநீற்றால் அபிடேகம் கொள்பவனே,
 அருள் என்னும் செல்வத்தை உடையவனே, சிறிய இடையையு
 மும் மையையுடைய விசாலமான கண்ணையுமுடைய உமா
 தேவியாரின் கணவனே, எம் தலைவனே, நீ தொண்டர்களைப்
 பல வகையில் ஆட்கொண்டருள்கிறாய். அவர்கள் பல்வேறு
 வகையில் நற்பேறு பெறுகிறார்கள் அவ்வாறு உய்யும் வகை
 யெல்லாம் நாங்களும் உய்ந்துவிட்டோம். இனி எமமைச்
 சோர்வடையாமல் கைவிடாமல் பாதுகாப்பாயாக.]

மொய்—வண்டு மொய்க்கின்ற, தடம் பொய்கை—
 விசாலமான நீர்நிலை; பொய்கை—மனிதர் ஆக்காத நீர்
 நிலை என்று பொருள் எழுதுவார் நச்சினூக்கினியர்.
 அவர்கள் கண்ணிப்பெண்களாதலின் பொய்கையில் குதிக்க
 கிறார்கள். அதனால் முகேர் என்ற ஒலி எழும்புகிறது.
 அப்படிக் குதித்துக் கையினால் தண்ணீரை அள்ளி ஒருவர்
 மேல் ஒருவர் வீசிக் கொள்கிறார்கள். அதனால், 'பொய்கை
 புக்கு முகேர் என்னக் கையால் குடைந்து குடைந்து,
 என்கிறார்கள். குடைதலாவது கை நிறைய அள்ளி வீசுதல்,
 உள்ளே முழுதி எழுதலுமாம். அவ்வாறு முழுகும் போது
 திறைவனுடைய திருவடியைப் பாடிக்கொண்டே முழுகு
 கிறார்கள். 'உன்கழல்பாடி' என்கிறார்கள்.

ஐயன்—தலைவன், வழி அடியோம் என்பது, 'உன்னைப் பாடுவதும் புகழ்வதும் நாங்கள் புதியனவாகக் கற்றுக் கொள்ளவில்லை. பரம்பரை பரம்பரையாக எங்கள் முன்னோர் காலத்திலிருந்து வந்த வழக்கம் இது. நாங்கள் மறந்தாலும் இந்த வழக்கம் எங்களை விடாது' என்றபடி, 'இவ்வாறு செய்வதனால் நாங்கள் உண்மையான வாழ்வை வாழ்ந்தோம். உன்னை மறந்து வாழ்வது வாழ்வன்று. காண், அசை; இதை நீயே தெளிவாயாக எனலும் ஆம்.

இறைவன் செம்மேனியன். நிரம்பிய அழலைப் போல ஒளியும் செம்மையும் உடையவனாதலின், 'ஆரழல்போல்செய்யா' என்றான். நீரூடி என்பதற்கு நீறு பூசுகிறவன், திருநீற்றபி டேகம் கொள்பவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பெண்களுக்கு இடை சிறுத்தல் அழகாதலின், 'சிறு மருங்குல்' என்றான். மை இடுவது சுமங்கலிக்கு அடையாளம். அம்பிகை நித்திய சுமங்கலியாதலின் எப்போதும் மையிட்டிருப்பவள். "மைந் நின்ற ஒண்கண்" என்று கூறுவது காண்க. தடங்கண்—விசாலமான கண்; விசாலாட்சி. தன் அன்பர்கள் பலருக்கும் கருணை வெள்ளம் பரப்பத்தக்க விசாலமான கண். மடந்தை என்றது பருவத்தைக் குறியாமல் பெண் என்னும் துணையாய் நின்றது. அம்பிகையை ஆண்டவன் இமய அரசன் தர மணந்துகொண்டான். என்றும் தன்னுடன் பிரியாமல் இருப்பவளாயினும் இப்படி ஒரு திருவினையாடல் புரிந்தான். மீனாட்சி திருமணமும் அத்தகையதே. ஆதலின், 'மையார் தடங்கண் மணவாளா' என்கிறான். கல்யாணசுந்தரமூர்த்தி என்பது இறைவன் திருக்கோலங்களில் ஒன்று. ஐயா என்று இரண்டாம் முறையும் விளிக்கிறான். ஆதரம் மிகுந்தால் இவ்வாறு மீட்டும் மீட்டும் ஒரே விளி வரும்.

ஆண்டவன் செய்வன யாவும் திருவினையாடல்கள். அவற்றால் அன்பர்கள் உய்வார்கள்; அல்லாதார் துன்புறு
தி—4

வார்கள். கதிரவன் ஒரே மாதிரி வெயில் வீசினாலும் குளிர் காய்கிறவர்கள் காய்வதும் புழு மாய்வதும் போன்றது இது.

“உன்னுடைய அன்பின் வலிமையால் பல பேர் பல வகையில் உய்ந்திருக்கிறார்கள், உன்பால் அன்புடைமையினால் அவ்வாறு உய்ந்தவர்களைப் பற்றியெல்லாம் நாங்கள் உசாவி அறிந்திருக்கிறோம். அவர்கள் எவ்வெவ்வாறு உய்ந்தார்களோ அப்படியெல்லாம் நாங்களும் உய்ந்துவிட்டோம்” என்கிறார்கள்; ‘ஐயா, நீ ஆட்கொண்டருளும் வினையாட்டின், உய்வார்கள் உய்யும்படியெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்’; ‘உனக்கு இது வினையாட்டாக இருந்தாலும் எங்களுக்குப் பெறுதற்கரிய பெரும் பேராக விளைந்தது’ என்ற கருத்துப்படச் சொல்கிறார்.

பெரும் பொருளை மடியில் வைத்திருக்கிறவன் தக்க பாதுகாப்புடன் சென்றாலும் ஒரு கால் தவறிவிடுமோ என்று ஐயப்படுவதுபோல, ‘எம்பெருமானே, மறவாமல் எங்களைப் பாதுகாத்தருள வேண்டும்’ என்கிறார்கள். ‘உய்ந்தொழிந்தோம்’ என்று சொன்னாலும், பெற்றது நழுவாமல் இருக்க வேண்டுமே என்ற அச்சத்தால் இவ்வாறு சொல்கிறார்கள்.

13. “சுனைநீர் ஆடுவோம்”

நீராடும் பெண்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள். சுனைநீரில் ஆடுகிறார்கள். “நம்மைப் பிறவியென்னும் துயரம் பிணித் திருக்கிறது. அது கெட வேண்டும். அதற்கு வேறு யாரிடம் சென்று வேண்டுவது? அந்தத் துயரம் போக வேண்டுமானால் ஒருவனால்தான் முடியும். அவன்தான் ஆரவாரத்தோடு பாடி நடனமிட்டுக்கொண்டாடும் புனிதன்.”

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்துஆடும்
தீர்த்தன்,

“அவன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருத்தலங்கள் பல. அவற்றில் எல்லாம் சிறந்தது நன்மைகள் யாவும் பொருந்திய தில்லை. அங்கே உள்ள திருச்சிறம்பலத்தில் தீயில் நின்று நடனம் செய்யும் பெருமான் அவன்.”

நற்றில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீ ஆடும்

கூத்தன்.

எல்லா வகையினும் சிறந்த தீயைப் போன்ற அந்தப் பெருமான் அதில் உவந்து கூத்தாடுகிறான். பெருந்தீயைச் சிறு தீ என்ன செய்யும்? “அவன் செய்யும் திருவிளையாடல்கள் பல. இந்தத் தேவலோகத்தையும் பூவுலகையும் பாதுகாக்கிறவன், சூலயம் முழுவதையும் பாதுகாப்பவன் அவன். மன்னர்கள் காப்பது வெறும் வியாஜ மாத்திரம். உண்மையில் அவன்தான் காக்கிறான். தான் வைத்த மரத்துக்குத் தண்ணீரும் எருவும் இட்டுப் பாதுகாப்பவனாக இருக்கிறான். அதனைக் காக்கிறான். சர்வப் பிரளய காலத்தில்

அவற்றை மறைத்தும் வினையாடுகிறான். ஐங்கலப் பாரம் சுமக்கிறவனுக்கு ஒரு சிறு தூரும்பைத் தூக்குவது எப்படி. எளிதோ அப்படி அவன் காத்தலையும் படைத்தலையும் கரத்தலையும் செய்து வினையாடுகிறான். அவ்னுடைய அன்பர்கள் அவன் செய்யும் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் அவ்னுடைய திருவினையாடல்களாகவே எண்ணிப் போற்று வார்கள். தமக்குத் துன்பம் வந்தாலும் அதுவும் அவன் திருவினையாடலே என்று எண்ணி மகிழ்வார்கள். 'இடும்பைக்கு இடும்பைப் படுப்பவர்கள்' அவர்கள். "நாம் அவ்னுடைய புகழைப் பேசுவோம். வேறு வார்த்தைகளைப் பேசாமல் அவன் திருவினையாட்டைப் பற்றியும் அவன் இயல்புகளைப் பற்றியும் பேசுவோம்."

இவ் வாணும் குவலயமும் எல்லோமும்
காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் வினையாடி
வார்த்தையும் பேசி,

"இவ்வாறு அவனைப் பற்றியே வார்த்தைகளைப் பேசி நம் வனைகள் ஒலிக்கவும் நீண்ட உடைகள் ஒலித்து ஓசை செய்யவும், நம் அழகுடைய கூந்தலின் மேல் வண்டு ஒலிக்கும்படி நீராடுவோம்."

வளைசிலம்ப, வான்கலைகள்
ஆர்ப்பரவம் செய்ய அணிகுழல்மேல் வண்டு ஆர்ப்ப.

"தாமரை மலர்களும் பிற மலர்களும் மலர்ந்து விளங்கும் இந்தப் பொய்கையில் நாம் குள்ளக் குளிர மூழ்குவோம். நம்முடைய சுவாமியாகிய இறைவன் பொலிவு பெற்ற திருவடிகளைத் துதித்து இந்தப் பெரிய சுனை நீரில் ஆடுவோமாக."

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்துஆடும்
தீர்த்தன், நற்றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீஆடும்
கூத்தன், இவ் வாணும் குவலயமும் எல்லோமும்
காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் வினையாடி

வார்த்தையும் பேசி, வளைசிலம்ப, வार्சுலைகள் ஆர்ப்பரவம் செய்ய, அணிகூழல்மேல் வண்டுஆர்ப்பப் பூத்திகழும் பொய்கை சூடைந்துஉடையான் பொற்பாதம் ஏத்தி இருஞ்சுனைநீர் ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய்!

[“நம்மைக் கட்டுப்படுத்திவைத்திருக்கும் பிறப்புள்ளனும் துயரம் கெடும்படியாக, ஆரவாரித்து நடனம் செய்கின்ற புனிதனும், எல்லா நன்மைகளும் உடைய தில்லையில் உள்ள திருச்சிற்றம்பலத்தில் தீயில் நின்று ஆடும் கூத்தனும், இந்த வானத்தையும் பூவுலகத்தையும் மற்ற உலகங்களையும் பாதுகாத்தும் அவற்றைப் படைத்தும் பிறகு மறைத்தும் விளையாடுபவனும் ஆகிய சிவபெருமானுடைய புகழாகிய வார்த்தைகளையும் அவனோடு தொடர்புடையவற்றையும் பேசி, நம்முடைய அழகையுடைய கூந்தலின்மேல் வண்டுகள் மொய்த்து ஒலிக்க, பல வகையான மலர்கள் திகழும் பொய்கையில் மூழ்கி, நம்மை உடையவனாகிய சிவபெருமானுடைய பொலிவு பெற்ற திருவடிகளைத் துதித்து இந்தப் பெரிய சுனை நீரில் ஆடுவோமாக!

“நம்முடைய செயலால் விடுபட முடியாமல் கட்டுப்படுத்தியிருத்தலால் ‘ஆர்த்த பிறவி’, அந்தப் பிறவி கெட்டால் முத்தியை அடையலாம். அதன் பொருட்டு, நாம் எல்லாரும், ஆரவாரம் செய்து நடனம் செய்யும்புனிதனும் திருத்தில்லையில் திருச்சிற்றம்பலத்தில் தீயில் நின்று ஆடும் நடராஜப் பெருமானும், இந்தத் தேவலோகத்தையும் பூவுலகத்தையும் பாதுகாத்தும் படைத்தும் பிறகு மறைத்தும் விளையாடுபவனுமாகிய சிவபெருமானைப் பற்றிய வார்த்தைகளையும் அவனோடு தொடர்புடையவற்றைப் பற்றியவற்றையும் பற்றிப் பேசி, நம்முடைய வளைகள் ஒலிக்கவும், நம் நீண்ட ஆடைகள் ஒலித்து ஓசை செய்யவும், நம்முடைய அழகு பெற்ற கூந்தலின்மேல் வண்டுகள் ஒலிக்கவும், பல வகைப் பூக்கள் திகழும் இந்தப் பொய்கையில் மூழ்கித் துதித்து நம்மை உடையவனுடைய பொலிவு பெற்ற

திருவடிகளைப் புகழ்ந்து இந்தப் பெரிய சுனையில் ஆடுவோமாக.’”

நம்முடைய முயற்சியால் நீக்க முடியாமல் இறைவன் அருளால் நீங்கும்படி கட்டுப்படுத்தலின் ‘ஆர்த்த பிறவி’ என்றான். ‘நாம் வார்த்தையும் பேசி’ என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆர்த்து ஆடும்—திருவடிக் கிலம்பு முழங்கவும் வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும் ஆடும். ஆர்த்து—ஆர்ப்பு; எச்சத்திரிபு. தீர்த்தன்—தூயவன்; தன் புகழைப் பாடுவோருடைய மாசுகளைத் தீர்த்துப் புனிதம் செய்பவன் எனலும் ஆம். நல் தில்லை என்றது, மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்ற மூன்று நலங்களையும் பெற்ற திருத்தில்லை என்றபடி தில்லை என்பது தலம்; அங்கே உள்ளது திருச்சிற்றம்பலம். அங்கே இறைவன் தீயில் நின்று ஆடுகிறான். வானத்தைச் சுட்டிக் காட்டிப் பேசுவதனால், ‘இவ் வானும்’ என்கிறான். எல்லாமும் என்றது எல்லோமும் என நின்றது. உலகம் நிலவுவது கண்முன் தெரிவதாதலின் காத்தலை முதலில் உண்டாக்கியவனும் பிறகு மறைப்பவனும் அவனே ஆதலின், ‘காத்தும் படைத்தும் கரந்தும்’ என்றான். ‘இவையாவும் அவனுக்கு அருஞ்செயல் அல்ல. வினையாட்டுப் போன்றவை’ என்ற கருத்தால், ‘வினையாடி’ என்றான். வினையாட்டு ஆடுபவர்களுக்கும் பார்ப்பவர்களுக்கும் இன்பம் தருவது போல இறைவன் திருவினையாடல்கள் அவனுக்கும் அவனுடைய அன்பர்களுக்கும் இன்பம் தருவன. அவனுடைய செயல்கள் யாவும் வினையாட்டு என்பதை, “உலகம் யாவையும் தாம்உள ஆக்கலும், நிலைநிறுத்தலும்நீக்கலும் நீங்கலா, அலகி லாவினையாட்டுடையார்” என்று கம்பர் கூறுவதனாலும் உணரலாம்.

வினையாடி—வினையாடுபவன்; வினையாலணையும் பெயர். வினையாடியினுடைய வார்த்தை. வார்த்தையும் என்னும் உம்மை, அவனைப் பற்றிய பிற இயல்புகளையும் பேசுவதைக் குறிக்கும் எதிர்வு தழீஇய எச்ச உம்மை. பேசி என்றது,

வெறுமனே பேசுவதெல்லாம் இறைவனுடைய குண நலங்களாகவே இருக்கும் என்பதைக் குறிப்பித்தது. பல வளைகள் அணிந்த பெண்களாதலின் அவை ஒலித்தன. கன்னிப் பெண்கள் பல வளைகள் அணிவது இயல்பு. பெண்கள் ஆண்களைவிட நீண்ட ஆடையை உடுத்துபவர்களாதலின், 'வார்கலைகள்' என்றனர். ஆர்ப்பு—ஒலி. அரவம்—பிறர் காதிற் விழும்படி ஒலிக்கும் ஓசை. அணி குழல்—அழகையுடைய கூந்தல்; பல அணிகலன்களை அணிந்த கூந்தல் என்றும் ஆம். அந்தக் கூந்தலில் மலர்களைச் சூடியிருத்தலின் அவற்றின் மேல் வண்டுகள் முழங்கின. பூ என்றது தாமரை முதலிய நீர்ப் பூக்களை. திகழும் பொய்கை: இந்தப் பொய்கையில் பூத்ததனால் அவை திகழ்கின்றன. பொய்கை—மனிதர் ஆக்காத நீர் நிலை. குடைதல்—மூழ்கி மூழ்கி எழுந்து விளையாடல். உடையான்—நம்மை உடையவன்; சுவாமி என்ற வட சொல் இந்தப் பொருளை உடையதே. பொற்பாதம்—பொலிவு பெற்ற திருவடிகள்; பொன்னைப் போன்ற திருவடிகள் என்னலும் ஆம். "பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மேனி பொலிந்திலங்கும்" என்று பொன் வண்ணத்தந்தராதியில் வருவது காண்க. ஏத்தி—உயர்வாகப் புகழ்ந்து. பல பெண்களும் ஆடப் புக்கமையின் அந்தச் சுணை பெரிய சுணையாக இருக்கிறது.

இறைவனைப் பாடி நீராடுவோம் என்பது கருத்து.

14. பிராட்டியும் பிரானும் போன்ற பொய்கையில் ஆடுவோம்

பிண்கள் யாவரும் சேர்ந்து நீராடப் போகிறார்கள். அங்கே உள்ள பொய்கையைப் பார்க்கிறார்கள். குவளை மலர்களும், செந்தாமரைப் பூக்களும் நிறையப் பூத்து இருக்கின்றன. பலவகைப் பறவைகள் அங்கும் இங்குமாகப் பறந்து அந்த மலரில் உட்காருகின்றன. சில இடங்களில் தண்ணீர்ப் பாம்புகள் தோன்றுகின்றன. அவற்றை எல்லாம் அவர்கள் பார்க்கிறார்கள். தம்முடைய உடம்பிலுள்ள அழுக்குப் போகப் பல பேர் வந்து அங்கே மூழ்குகிறார்கள்.

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கங் குருகினத்தால், பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலம்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்.

இப்படி இருப்பதை உவமையாக வைத்து, “இந்தப் பொய்கையானது எம்பெருமாட்டி உமாதேவியையும், எம் தலைவனாகிய சிவபெருமானையும் போன்று இருக்கிறது” என்று சொல்கிறாள். பைங்குவளைக் கார்மலர் போன்று உமாதேவி இருக்கிறாள். குவளையில் கருங்குவளை, செங்குவளை என்று இரண்டு வகை உண்டு. இங்கே சொன்னது கருங்குவளை ஆதலால் ‘பைங்குவளைக் கார்மலர்’ என்றாள். இது உமாதேவியை நினைப்பூட்டுகிறது.

சிவபெருமான் செம்மேனி உடையவன். “சிவன் எனும் பெயர் தனக்கே உடைய செம்மேனி அம்மான்” என்பார். செந்தாமரைப் பூக்கள் எல்லாம் இறைவனுடைய திருமேனியை நினைப்பூட்டுகின்றன.

செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கங் குருகினத்தால்.

அங்கு அங்கு உருகு இனத்தால் / என்று பிரித்து இறைவனோடு சார்த்தவேண்டும். அங்கங்கே உள்ள அன்பர்கள் கூட்டமாக இருந்து இறைவனை உன்னுகிறார்கள்; உருகின்ற இனம், பக்தர்கள்.

பின்னும் அரவத்தால்.

இறைவனிடத்தில் பாம்புகள் அணிகலனாக இருக்கின்றன. அதனால், 'பின்னும் அரவத்தால்' என்கிறார்கள். அரவம் என்பதற்கு ஓசை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். உள்ளம் உருகுகின்ற பக்தர்கள் பல வகையாக இறைவனைப் பாடி ஒலி எழுப்புவதால் அரவம் என்று சொன்னதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மக்களுடைய பிறவிக்குக் காரணமானவை மூன்று மலங்கள். அந்த மலங்களைப் போக்க வேண்டுமானால் இறைவனைச் சார்ந்து பக்தி செய்யவேண்டும். ஆதலால்,

தங்கள் மலம்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்

என்று சொல்கிறார். இவ்வளவும் சிவேடையாக அமைந்தவை. "இத்தகைய பான்மையினால் நீர் பொங்கி வருகின்ற மடுவானது எம்பெருமாட்டி உமாதேவியையும், எம்கோனாகிய சிவபெருமானையும் போன்று இசைந்து இருக்கிறது."

எங்கள் பிராட்டியும் எம்கோனும் போன்று இசைந்து.

"அந்த மடுவில் நாம் புகுந்து பாய்வோமாக" என்கிறார். கன்னிப்பெண்கள் ஆதலால் மெல்ல இறங்கிக் குளிக்காமல் குதித்துப் பாய்கிறார்கள்.

பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்து.

அவர்கள் கைநிறைய வளையல்கள் அணிந்திருக்கிறார்கள். சங்காலான வளையல்கள் அவை. அவர்கள் பொய்கையில் பாயும்போது அவைகள் ஒலிக்கின்றன.

நம்

சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்ப.

கையிலுள்ள சங்கு வளையல்கள் ஒலிக்கவும், காலில் உள்ள சிலம்புகள் அந்த ஒலியோடு சேர்ந்து ஒலிக்கின்றன.

எல்லோரும் இளமை உடையவர்கள் ஆதலின் அவர்கள் நீராடும்போது அவர்களது தனங்கள் பூரிப்பு உடையன வாகத் தோன்றுகின்றன.

கொங்கைகள் பொங்க.

கூட்டமாகச் சேர்ந்து நீராடுவதால் அவர்கள் மூழ்கி எழுந்த இடம் புனல் பொங்கினாற்போலப் பெருகுகிறது.

புனல் பொங்க.

அவர்கள் பாயும் மடுவில் தாமரைப் பூக்கள் பூத்திருக்கின்றன. “அவற்றிலே பாய்ந்து ஆடுவோம்” என்று சொல்கிறார்கள்.

பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய்!

அன்பு உடையவர்களுக்கு எதைப் பார்த்தாலும் இறைவனுடைய நினைவு வரும். ஆதலால் அந்த மடுவைப் பார்த்து இறைவியையும், இறைவனையும் நினைவு கூர்கிறார்கள்.

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்

அங்கங் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்

தங்கள் மலங்கழுவ வார்வந்து சார்தலினால்

எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்று இசைந்து

பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்

சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்

கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்

பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய் (13)

15. பாடி ஆடுவோம்

பெண்கள் நீராடும்போது அவர்கள் உடம்பு அசைக்கின்றன. நீரிலே குதிக்கும்போது காதுகளிலே உள்ள குழைகள் ஆடுகின்றன.

காதார் குழையாட.

அவர்கள் மார்பிலும். மற்ற அங்கங்களிலும் பசிய பொன்றான லாகிய ஆபரணங்களை அணிந்திருக்கிறார்கள். அவைகள் ஆடுகின்றன.

பைம்பூண் கலனாட.

மலர்களைச் சூடிய கூந்தலும் ஆடுகின்றன.

கோதை குழலாட.

அந்தப் பூக்களில் வண்டுகள் மொய்க்கின்றன. அவர்கள் பொய்கையில் குதிக்கும்போது அந்த வண்டுகள் எல்லாம் எழுந்து சேர்ந்து ஆடுகின்றன.

வண்டின் குழாமாட.

“இவ்வாறு மிகவும் குளிர்ச்சி பொருந்திய புனலில் நாம் ஆடுவோம்.” மார்பு மாதமாதலால் புனல் குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது. அப்படி ஆடும்போது இறைவனையும், அவனோடு சார்ந்த பொருள்களையும் பாடுகிறார்கள். தில்லையில் உள்ள சிற்றம்பலத்தைப் பாடுகிறார்கள்.

சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி.

வேதத்திலுள்ள பல பொருள்களைச் சொல்லிப் பாடுகிறார்கள்.

வேதப் பொருள்பாடி.

அந்தப் பொருளே இறைவனாக இருக்கிறது என்பதை நினைவு கூர்ந்து அதனைச் சொல்லிப் பாடுகிறார்கள்.

வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடி.

சோதி வடிவினனாகிய எம்பெருமானின் பலவகை அருள் திறத்தையும் பாடுகிறார்கள்.

சோதி திறம்பாடி.

அவன் தன் திருமுடியில் சுற்றியிருக்கும் கொன்றை மலரைப் பாடுகிறார்கள். சிவபெருமானின் அடையாள மாலை கொன்றை.

சூழ்கொன்றைத் தூர்பாடி.

“எல்லாப் பொருளுக்கும் முதல்வனாக நிற்கிறவன் அவன். எல்லாம் மறைந்தாலும் தான் மறையாமல் இறுதியில் நிற்கிறவனும் அவன். இந்தத் தன்மைகளை எல்லாம் நாம் பாடுவோம்.”

ஆதி திறம்பாடி, அந்தம்ஆ மாபாடி.

இறைவியையும் பாடுவோம் என்று சொல்கிறான். இறைவிதான் உலகத்திலுள்ள மக்களை எல்லாம் பெற்று எடுத்தவள். அவரவர்களுடைய இயல்புக்கேற்ப மக்கள் வளர்கிறார்கள். இந்தப் பேதம் அவர்கள் முன் செய்த வினையினால் வந்தது. அதற்கேற்ப வேற்றுமை உண்டாகும்படி நம்மை வளர்த்து எடுக்கிறான், எம்பெருமாட்டி. அவள் கை நிறைய வளையலை அணிந்திருக்கிறாள். “அவளுடைய பாதார விந்தத்தைப் பாடி நாம் நீராடுவோமாக.”

பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்!

இந்தப் பாடலினால் இறைவனையும். இறைவியையும்
ஒருங்கே பாடி நீராடலாம் என்று சொல்கிறார்.

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
கோதை குமலாட வண்டின் குமாமாடச்
சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்!

[காதிவே உள்ள குழைகள் ஆடவும், பசிய பெண்ணால்
ஆகிய அணிகலன்கள் ஆடவும், மலர்கள் அணிந்த குழல்கள்
ஆடவும். அந்தப் பூக்களில் மொய்த்த வண்டுக் கூட்டங்கள்
ஆடவும், மிகவும் குளிர்ச்சியான நீரில் ஆடி, ஆண்டவன்
எழுந்தருளியிருக்கும் திருச்சிற்றம்பலத்தைப் பாடி, வேதத்
தால் சொல்லப்படும் அவனுடைய திறங்களைப் பாடி, வேதத்
தின் பொருளாகவே அவன் இருப்பதையும் பாடி. எல்லா
வற்றுக்கும் ஆதியாக இருக்கும் அவனுடைய திறங்களைப்
பாடி. அவன் எல்லாவற்றுக்கும் முடிவாக இருக்கும் தன்மை
யையும் பாடி, நம்முடைய வினைக்கேற்ப நம்மை வெவ்வேறுக
வளர்த்து எடுத்து, கைநிறைய வளையல்சனை அணிந்திருக்கிற
எம்பெருமாட்டியின் திருவடிப் பெருமையையும் பாடி நாம்
ஆடுவோமாக!]

பெண்கள் காதில் குழையை அணிவார்கள். அது
மங்கலத்திற்கு அறிகுறி. பசும்பொன்னாலான அணிகலன்கள்
ஆதலின், 'பைம்பூண் கலன்' என்கிறார். பெண்கள் சூடுகின்ற
மாலையைக் கோதை என்று சொல்வது வழக்கம். குழலில்

கோதை சூட்டியிருக்கிறார்கள். ஆதலால், 'கோதை சூழல் ஆட' என்கிறாள். அடுத்து, மலர்கள் இருக்கும் இடத்தில் வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும். இந்த மகளிர் சூடிய கோதையில் வண்டுகள் மொய்க்கின்றன. அவர்கள் நீராடும்போது இந்த வண்டுகள் மேலே வந்து கூட்டமாக ஆடுகின்றன. 'வண்டின் குழாமாட.'

மிகவும் குளிர்ச்சி பொருந்திய புனல் ஆதலால், 'சீதப் புனல்' என்று சொல்கிறாள். மார்கழி மாதத்தில் குளிர்ந்த புனலில் நீராடுகிறவர்கள் மற்ற மாதங்களில் எளிதில் நீராடுவார்கள்.

இறைவன் இல்லாத இடம் என்று ஒன்று இல்லை. அவன் நடம் செய்யும் இடம் சிற்றம்பலம். 'சிற்றம்பலம் பாடி.' வேதத்தில் பல பொருள்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'இறைவனைப் பற்றிய தன்மைகள் எல்லாம் அவற்றில் உள்ளன. அவற்றையும் பாடுவோம். வேதத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் திரண்ட பொருளாகச் சிவ பெருமான் இருக்கிறான். அப்பொருள் ஆமாபாடி.'

அவன் சோதிவடிவின். திருவண்ணாமலைப்பெருமானுக்குச் சோதி என்று ஒரு பெயர் உண்டு. அந்தப் பெருமான் பல வகையான திருவிளையாடல்களைச் செய்கிறான். 'அவற்றை எல்லாம் நாம் பாடுவோம்'; 'சோதி திறம்பாடி.' அவன் தன் மாற்பிலும், திருமுடியிலும் கொன்றையை அணிந்திருக்கிறான். அவனுக்கு அடையாளம் கொன்றை என்பதை முன்பே தெரிந்துகொண்டோம். சூழ்கொன்றை - சுற்றி அணிந்த கொன்றை. ஆடவர்கள் அணியும் மாலையைத் தார் என்று சொல்வது வழக்கம். அவனை எல்லாவற்றுக்கும் ஆதியாகவும் இருக்கிறான்; அந்தமாகவும் இருக்கிறான். எனவே, 'ஆதி திறம்பாடி அந்தம் ஆமாபாடி' என்கிறான்.

மக்கள் பல வகையான அனுபவங்களைப் பெறுகிறார்கள். இன்பம், துன்பம் அவர்களை வந்து அடைகின்றன. ஒருவன்

செய்த வினைக்கு அப்பொழுதே பயன் கிடைக்கலாம் பல காலம் கழித்துப் பயன் உண்டாகலாம். அடுத்த பிறவியிலும் வரலாம். முள் குத்தினால் உடனே அவர்களுக்குப் பயன் தெரிகிறது. ஒருவனுக்குத் தவறு செய்தால் பல காலம் கழித்து அவன் இவனை எதிர்த்துத் தண்டிக்கிறான். வேறு வகையான செயல்களுக்கு எல்லாம் மறு பிறவிகளில் பயன் கிடைக்கின்றன. இப்படிப் பல வகையான வகையில் ஆன்மாக்கள் வளர்கின்றன அப்படி வளர்த்து அவர்களை எடுத்து ஆதரவு செய்கின்ற பெருமாட்டி அம்பிகை. ஆதலின், "பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை" என்கிறான். வளைகள் அணிவது மங்கலத்திற்கு அறிகுறி. ஆதலின் 'பெய்வளை' என்று சொல்கிறான். சிவ பெருமானைப் பாடுவதோடு கூட அம்பிகையையும் பாடுகிறார்கள். "பெய்வளை தன் பாதத் திறம்பாடி" என்று சொல்கிறான்.

16. புனல் பாய்ந்து ஆடுவோம்

நீராட வந்த பெண்கள் தங்களுக்குள் ஒருத்தியின் பக்திச் சிறப்பைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள்.

“நம்முடைய பக்திகும் அவளுடைய பக்திச்சிறப்புக்கும் எவ்வளவு வேற்றுமை! நாமோ ஒவ்வொரு சமயம் சிவ பெருமானை எம்பெருமான் என்று என்று சொல்வோம்.”

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றேம்.

“அவளோ நம் பெருமானுடைய புகழை ஒருகாலும் சொல்லுவதை நிறுத்தாமல் வாயோயாமல் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறாள்.

நம்பெருமான் சீர்ஒருகால் வாய்ஓவாள்..

“அப்படிச் சொல்லும்போது அவளுடைய சித்தம் எத்தனை மகிழ்ச்சியை அடைகிறது!”

சித்தம் களிகூர.

“அவ்வாறு சொல்லும் போதெல்லாம் அவளிடத்தில் பக்திக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் எல்லாம் தோன்றுகின்றன. அவள் கண்களில் ஒரு காலும் பக்திப்பெருக்கினால் வரும் நீர் நிற்பதில்லை. கண்ணீர் துளித்துக் கொண்டே இருக்கிறது!”

நீர்ஒருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்ப.

“இவ்வுலகத்தில் உள்ள யாரையும் ஒரு முறையேனும் வந்தனை செய்வதில்லை. தேவ லோகத்திலுள்ள பிற தேவர்களையும் பணியாதவளாக இருக்கிறாள்.”

பார்ஒருகால் வந்தனையாள்; விண்ணோரைத்
தான்பணியாள்.

“எல்லாரிலும் சிறந்த பெரிய அரசனாகிய சிவ பெருமானிடத்தில் இவ்வாறு பித்துக்கொண்டு ஒருவர் ஆகும் வண்ணம் வேறு யாரிடம் பார்த்திருக்கிறோம்; அவனை இவ்வாறு அடிமையாகக் கொள்ளும் வித்தகர் சிவபெருமானை அன்றி வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?”

ஆர்ஒருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்?

“கச்சையும் அணிகலன்களையும் அணிந்த நகில்களை உடைய பெண்களே, அத்தகைய வித்தகருடைய திருவடியை நாம் வாயாரப் பாடுவோமாக. எழுச்சி மிக்க அழகுடைய பூம்புனலில் பாய்ந்து ஆடுவோமாக!”

வித்தகர்தாள்

வார்உருவப் பூண்முலையீர், வாயார நாம்பாடி
ஏர்உருவப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேல்ஓர் எம்பாவாய்!

“வாய்க்குள்ளே முணுமுணுக்காமல் வெளிப்படையாக யாவரும் கேட்கும் வண்ணம் நாம் பாடுவோமாக. வாய் நிரம்ப அவன் புகழைச் சொல்லிப் பாடுவோமாக.”

ஓர்ஒருகால் எம்பெருமான் என்றுஎன்றேம்; நம்பெருமான்
சீர்ஒருகால் வாய்ஓவாள்; சித்தம் களிகூர,
நீர்ஒருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பணிப்பப்
பார்ஒருகால் வந்தனையாள்; விண்ணோரைத்
தான்பணியாள்

பேரரையற்கு இங்ஙனே பித்துஒருவர் ஆமாறும்
ஆர்ஒருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்?தாள்
வார்உருவப் பூண்முலையீர், வாயார நாம்பாடி
ஏர்உருவப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய்!

[“நாம் ஒவ்வொரு சமயம் சிவ பெருமானை எம்பெருமான்
என்றென்று சொன்னோம். அவளோ நம் பெருமானுடைய
தி.—5

சிறப்புக்களை ஒருகாலும் விடாமல் சொல்கிறாள். அப்படிச் சொல்லும்போது அவள் கண்களிலிருந்து வழியும் நீர் ஒரு காலும் நிற்பதில்லை. நீண்ட தாரையாகக் கண்ணீர் வருகிறது. அவள் இவ்வுலகத்தில் உள்ள யாரையும் வணங்குவதில்லை. தேவலோகத்தில் உள்ள தேவர்களையும் அவள் வணங்குவதில்லை. பெரிய தலைவனாகிய சிவபெருமானிடம் இவ்வாறு ஒருவர் பித்துப்பிடித்து ஆகும் விதமும் உண்டோ? இவ்வாறு தமக்கு ஆளாகக்கொள்ளும் ஞானப் பிழம்பாகிய வித்தகர் வேறு யார் ஒருவர் இருக்கிறார்? கச்சை அணிந்த அழகையும் அணிகலன்களையும் உடைய தனங்களை உடைய பெண்களே, வாய் நிரம்ப நாமும் எம்பெருமானைப் பாடி எழுச்சியும் அழகும் உடைய இந்தப் பூம்புனலில் ஆடுவோமாக!"

ஓர் ஒரு கால்—ஓவ் ரொரு சமயம்; சில சமயங்களில் மட்டும். "எம்பெருமான் என்று என்று இடைவிட்டுச் சொன்னோம்"; "என்று என்றோம்"]

'இவள் எப்படி இருக்கிறாள்? இவள் தோற்றத்தைக் கண்டாலே இவள் இயல்பு தெரியும். காண்பார் மனமும் உருகும். நம் பெருமானுடைய சிறப்புக்களை ஒருகாலும் நிறுத்தாமல் வாய் ஓயாமல் சொல்கிறாள்.'

நம்பெருமான்

சீர்ஒருகால் வாய்ஓவாள்.

அவள் ஓயாமல் விடும் நீண்ட நீர் ஒழுக்குக் கண்களில் தோன்றுகிறது.

நெடுந்தாரை கண்பணிப்ப.

"மற்ற மக்கள் செல்வத்தாலும் பதவியாலும் பிறவற்றாலும் சிறந்தவர்களைப் பணிகிறார்கள். இவள் ஒருகாலும் பாரில் உள்ளவரை வந்தனை புரியாள்."

வந்தனையாள் — வந்திக்க மாட்டாள். முயற்சித்தல் என்பது போன்ற பிரயோகம் இது.

"தேவலோகத்தில் உள்ள இந்திரன் முதலியோரை வேள்வியிலும் மற்றச் சமயங்களிலும் துதிப்பவர்கள் இருக்

கிரூர்கள் இவளோ விண்ணோரையும் தான் பணிவதில்லை” தான்—இவள். விண்ணோரையும் என்ற உம்மை தொக்கது.

இறைவன் என்றும் நிலையாக நின்று உலகத்தைக் காப்பாற்றிப்பவனானவன், ‘பேரரையன்’ என்றான். இங்ஙனே—இத்தகைய மெய்ப்பாடுகள் உண்டாகும்படி. பித்து—வேறு ஒன்றையும் கவனியாமல் இறைவனையே நினைந்தும்புகழ்ந்துநினைவணங்கியும் இருக்கும் நிலை. ஆமாறும்—ஆகும் வண்ணமும்; ஆவதோடு அதற்குரிய பலவகைச் செயல்களைச் செய்கிறான் என்பதை உம்மை குறித்தது; எதிர்து தழீஇய எச்ச உம்மை—இவ்வண்ணம்—இவ்வாறு பித்துப் பிடிக்குமாறு. ஆட்கொள்ளும்—தகம்கே தொண்டு புரியும் அடிமையாகச் செய்து கொள்ளும். வித்தகர்—சர்வக்ஞர். ‘அவருடைய தானைப் பணிவோமாக’ என்கிறான். ‘இவள் இருக்கும் நிலையைக் கண்டேனும் நாம் இறைவனைப் பணிவோம்’ என்று குறிப்பிக்கிறான், தான்—திருவடியை. வார்—கச்சு. உருவம்—அழகு. பூண்—அணிகலன்கள். ‘இவ்வளவும் பெற்றும் என்ன பயன்? இறைவனைப் பாடிப் பணிதலே பெரிய ஆபரணமாகும்’ என்பது குறிப்பு.

சிற்றின்பத்திலும் பேரின்பத்திலும் நாணத்துக்கு இடமில்லை. நாணம் விட்டு ஒன்றுபட்டால்தான் இன்பம் கிடைக்கும்; “நானொணாததோர் நாணம் எய்தி” (திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்) என்று பிறிதோரிடத்திலும் கூறுவார். ஆதலால், ‘வாயார நாம் பாடி’ என்கிறான். ‘வாய் நிரம்பப் பாடி’ என்று பொருள். வாய் நிரம்புவதாவது, வேறு பேச்சுக்கு இடம் கொடாமல் இறைவன் பாடலையே பாடுதல். ஏர்—அழகு; எழுச்சியும் ஆம். உருவம்—தனக்கு உரிய இலக்கணங்களுடன் அமைந்த உருவம் பூம்புனல்—பொலிவு பெற்ற புனல்; மலர்கள் பூத்திருக்கும் புனல் என்பதும் ஆம். கள்ளிப் பெண்கள் ஆதலின், மெல்ல இறங்கிக் குளிக்காமல், பாய வேண்டும் என்கிறான்.

இறைவனுடைய புகழைப் பாடி நாம் நீராடுவோம் என்பது கருத்து.

17. மழையே பெய்

பெண்களெல்லாம் சேர்ந்து இப்போது மழை பெய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். அப்படி வேண்டும் போது மழை பெய்வதற்குரிய அறிகுறிகளைக் கெல்லாம் அம்பிகையின் அங்கங்களை உவமையாகச் சொல்கிறார்கள்.

முதலில் இந்தக் கடலில் நீரை மொண்டு இதனைச் சுருங்கச் செய்து மேலே எழுந்து வானத்தில் மேகங்கள் சென்று பரவுகின்றன.

முன்இக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்து.

எழுந்து பரவிய மேகங்கள் நீலநிறம் உடையனவாய் அம்பிகையின் திருமேனியைப் போலத் தோற்றம் அளிக்கின்றன.

உடையாள் என்னத் திகழ்ந்து.

“பின்பு மேகங்கள் மின்னுகின்றன. அந்த மின்னல் எம்மைத் தொண்டர்களாகக் கொண்டு ஆளும் அம்பிகையின் சிறுகிய இடையைப் போல மின்னி விளங்குகின்றன.”

எம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின் மின்னிப் பொலிந்து.

“அந்த மேகங்கள் முழங்குகின்றன. அந்த முழக்கம் எம்பிராட்டியாகிய அம்பிகையின் திருவடியில் அணிந்துள்ள பொன்னாலாகிய அழகிய சிலம்புகள் ஒலிப்பது போல ஒலிக்கின்றன.”

எம்பிராட்டி திருவடிமேற்
பொன் அம் சிலம்பிற் சிலம்பி.

மேகங்களில் இந்திரவில் தெரிகிறது. வளைந்து தோன்றும்
அது அம்பிகையின் திருப்புருவம் போல விளங்குகின்றது.

திருப்புருவம் என்னைச் சிலைகுலவி.

“நம்மையெல்லாம் ஆளாகக் கொண்ட அம்பிகை
தன்னினின்று பிரிவின்றி இருக்கின்ற எம் கோமானாகிய
சிவபெருமானுடைய அன்பர்களை எண்ணி அவள் நம்
போன்ற அன்பர்களுக்கு முன் வழங்கும் இனிய திருவருளைப்
போன்று, மழையே, நீ பொழிவாயாக!”

நந்தம்மை ஆளுடையாள்
தன்னிற் பிரிவுஇலா எம்கோமான், அன்பர்க்கும்
முன்னி அவள்நமக்கும் முன்சுரக்கும் இன்அருளை
என்னப் பொழியாய் மழைஏலோர் எம்பாவாய்!

“அருளது சத்தி யாகும் அரன்றனக்கு” என்பராதலின்
இறைவனுடைய அன்பர்களுக்குப் அந்தச் சத்தியே அருள்
புரிகிறாள்.

“மழையே, முன்பு இந்தக் கடலை முகந்து இதைச்
சுருங்கச் செய்து எழுந்து வானத்தில் சென்று பரவி நின்று
எம்மை உடையவளாகிய அம்பிகையைப்பேரல நீல வண்ணத்
தோடு விளங்கி, எம்மை ஆளுடைய அப் பெருமாட்டியின்
சிறுகிய இடையைப் போல மின்னி விளங்கி, எம்பெருமாட்டி-
யின் திருவடிமேல் அணிந்த பொன்னு லாகிய அழகிய
சிலம்பைப் போல ஒலித்து, அப்பிராட்டியின் அழகிய
புருவத்தைப் போல இந்திர வில்லைப் போட்டு, நந்தம்மை
ஆளாகக் கொண்ட அந்தத் தேவியினின்றும் பிரிதலின்றி
உள்ள எம் கோமானாகிய சிவபெருமானுடைய அன்பர்களுக்-
கும் ஒன்றுக்கும் பற்றுத நமக்கும் பெருங்கருணையால் நினைவு

கூர்ந்து முன்னே வழங்கும் இனிய திருவருள் போலப் பொழி வாயாக!"

முதலில் கடலில் மேகங்கள் நீரை முகக்கின்றன. பல மேகங்கள் முகத்திலினால் கடல் நீர் குறைகிறது. 'முன் இக் கடலைச் சுருக்கி: இக் கடல் என்பதில் உள்ள சுட்டு, நெஞ்சறி சுட்டு. "நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும், தடிந்துஎழிலி, தான்நல்கா தாகி விடின" என்னும் குறளில் 'தடிந்து' என்பது போலச் சுருக்கி என்னும் டெளல் வந்தது. தடிந்து என்பதற்குக் குறைத்து என்று பொருள் எழுதுவர் பரிமேலழகர். எழுந்து—எழும்பி வானத்திற் சென்று, உடையாள்—நம்மைச் செல்வமாக உடையவள்; ஸவாமிநீ என்று வடமொழியிற் கூறுவர். பெற்ற தாய்க்குப் பிள்ளைகளை சிறந்த செல்வமாதலின் அவர்கள் அம்பிகையின் உடைமை போன்றவர்கள். குழந்தைகளை, "என் செல்வமே!" என்று அழைக்கும் உலக வழக்கும் இங்கே நினைவு கூரத் தக்கது.

அம்பிகை நில நிறமுடையவ ளாதலின் மேகங்கள் அவளைப் போலத் திகழ்ந்தன, "நீல மேனி வாலிழை" என்று ஐங்குறுநூற்றில் வருவது காண்க. இட்டிடை—இடுகிய இடை; பெண்களுக்கு இடை சிறுத்திருத்தல் அழகு; "சிறறிடையாள்" என்பது செய்யுள் வழக்கு. அம்பிகையின் இடை மின்னலைப் போலச் சிறுத்துள்ளது. 'மின்னிடையாள்' என்ற வழக்கும் உண்டு. ஆதலின், "ஆளுடையாள் இட்டிடைபின் மின்னிப் பொலிந்து" என்றாள்.

அம்மை தன் திருவடிகளில் பொன்னாலாகிய அழகிய சிலம்புகளைப் புணர்ந்திருக்கிறாள். அவள் நடக்கும் போது அவை கல் கல் என்று ஒலிக்கின்றன. சிலம்புகளினுள்ளே பரல்கள் இருத்தலின் அத்தகைய ஒலி உண்டாகும். ஆதலால், 'எம்பிராட்டி திருவடிமேற் பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பி, என்ருள். பொன் அம் சிலம்பு—பொன்னாலாகிய

அழகிய சிலம்பு. இயற்கையாகவே பொற்சிலம்பு அழகிய தாயினும் இறைவியின் திருவடியில் அவை பின்னும் அழகு பெற்றுத் திகழ்கின்றன. “அமிழ்தினைச் சுவைசெய்தென்ன அழகினுக் கழகு செய்தார்” (கோலங்காண் படலம்) என்று கம்பர் பாடுவது காண்க.

அம்பிகையின் அழகிய புருவம் அங்க இலக்கணத்துக்கு ஏற்ப வளைந்திருக்கின்றன. வானவில்லாகிய இந்திர வில் வளைந்து, பார்க்கப் பார்க்க அழகு தருவது போல அன்னையின் புருவம் இவங்குகிறது. ஆகவே, ‘திருப்புருவம் என்னச் சிலைகுலவி’ என்கிறான். குலவுதலாவது மேகத்தினிடையே சேர்ந்து தோன்றுதல். நந்தம்மை என்றது அவளால் ஆட்கொள்ளப் பெற்ற பெருமிதத்தைக் குறித்தது. அம்பிகையும் இறைவனும் வேறன்றி ஒன்றி இருப்பவர்கள். அவர்கள் பிரிவதே இல்லை. ஆதலின், ‘தன்னிற் பிரிவினா எம் கோமான்’ என்கிறான். சிவ பெருமானிடம் பேரன்புடையவர்கள் ஆதலின், ‘எம் கோமான்’ என்கிறான். கோமான்-தலைவன்; உலகில் பணியாலும் பதவியாலும் தலைவர்களாக உள்ளவர்கள் யாவரினும் உயர்ந்த தலைவன் அவன். கோமான் என்றும் கோமகன் என்றும் வழங்குபவை ஒரே பொருளை உடையன.

சிவபெருமானுடைய அன்பர்க்கு அவன் அருள் கிடைக்கிறது. அந்த அருள் இறைவியே யன்றி வேறு அன்று. சிவ பெருமான் சக்தன்; அவனிடம் உள்ள சக்தி அருள். அந்த அருளே சக்தி. “அருளது சக்தி யாகும் அரன்றைக்கு” என்று முன்பே காட்டப் பெற்றது. அன்பர்க்கும் நமக்கும் என்று சொன்னமையால், ‘அன்பர்களின் தன்மை சிறிதும் இல்லாத நமக்கும்’ என்ற பொருள் கொள்வதற்குரியது. முன்னி-நம்மையும் ஒரு பொருளாக எண்ணி. முன் சுரக்கும் இன் அருள்; உவகை யெல்லாம் பாதுகாக்கும் அருளையுடைய பிராட்டி முன்பாக நமக்கு இனிய அருளை வழங்குகிறாள் என்றபடி. உணவு முதலியவற்றை வழங்குகிறவர்கள்

முதலில் தமக்கு வேண்டியவர்களுக்கு வழங்குவது போன்றது இது.

தமக்கு வழங்கும் அருள் பிற வகையில் செய்யும் அருளை விட இனியதாதலின் 'இன்னருள்' என்றாள். அந்த அருளால் பெறும் இனிமை வேறு எதனாலும் வருவதன்று. அருளே ஏகாரம், அசைநிலை. பொழியாய்-பெய்வாயாக. மழை: விளி.

மழையைப் பார்த்து, 'நீ பொழிவாயாக' என்று சொல் கிறார்கள்.

18. பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடுவோம்

பெண்கள் எல்லாம் இப்போது நீராடப் போகிறார்கள். இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடி நலம் பெற்று நீராட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். 'பூந்தாது உடைய கரிய குழலைப் பெற்ற பெண்ணே' என்று ஒருத்தி மற்றொருத்தியை விலிக்கிறாள்.

கொங்குண் கருங்குழலி!

"இறைவன் யாவருக்கும் பொதுவாக அருள் செய்தாலும் தன்னுடைய அன்பர்களுக்குச் சிறப்பான இன்பத்தைத் தருகிறான். சிவந்த கண்ணை உடைய புண்டரீகாட்சனாகிய திருமாலிடத்திலும், நான்கு திசைகளிலும் முகங்களையுடைய பிரமனிடத்திலும், மற்றத் தேவர்களிடத்திலும், வேறு எந்த இடத்திலும் இல்லாததாகிய ஒரு பெரிய இன்பம் நம்மிடத்தில் உண்டாகும்படியாகச் செய்கின்றான் இறைவன்."

செங்கண் அவன்பால், திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால் எங்கும் இலாததோர் இன்பமநம் பால்தா.

"நம்முடைய குற்றங்களை எல்லாம் போக்கி, தான் இருக்கும் இடத்திலிருந்து இங்கே எழுந்தருளி, நம்முடைய வீடுகள்தோறும் வந்து அருள் செய்கிறான்."

நந்தம்மைக் கோதாட்டி.

இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளி.

"நாம் அவனைத் தேடிச் செல்லாமல் அவனை தன்னுடைய செங்கமலமும் பொன்னும் போன்ற திருவடிகளைத் தந்து அருளுகின்ற வீரம் உடையவன் அவன்."

செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகளை.

“நாம் முழுமையும் தூய்மை உடையவர்களாக இல்லாவிட்டாலும் அழுக்குள்ள குழந்தையை எடுத்து அதனுடைய அழுக்கைப் போக்கித் தாய் அதனை அணைப்பதுபோல், நம்முடைய சீகாதுகளை நீக்கி அருளுகிறான். அத்தோடு அவனைத் தேடி எங்கும் செல்லாமல் இங்கே நம்முடைய இல்லங்கள் தோறும் அவன் எழுந்தருளுகிறான்.”

நந்தம்மைக் கோதாட்டி.

இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளினி.

“அப்படி எழுந்தருளும் எம்பெருமான் தன்னுடைய சிவந்த தாமரை போன்ற ஒளிபெற்ற பாதங்களை நமக்குத் தந்தருளுகின்றான்.”

சேங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகளை.

அவன் பெரிய வீரன். எட்டு வகையான வீரங்களைச் செய்வதற்குரிய தலங்களை உடையவன். அவனுடைய கண்களோ எப்போதும் அருள் சுரந்துகொண்டிருக்கும். நமக் கெல்லாம் தலைவனாகவும், நம்மை அடியவர்களாகக் கொண்டமையினால் நமக்கு அமுதம் போலச் சுவை உள்ளவனாகவும் இருக்கிறான்.

அங்கண் அரகை, அடியோங்கட்கு ஆரமுதை.

“உலகிலுள்ள தலைவர்களைப் போல அன்றி, நமக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் தருகின்றவன். ஆகையால் நம் பெருமானாகிய அவனை நாம் பாடவேண்டும். அதனால் நமக்கு எல்லாவகையான நலங்களும் திகழும்.”

நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலம்திகழ

“தாமரைப் பூக்கள் நிறைந்த இந்தப் புனலில் பாய்ந்து ஆடுவோமாக.”

பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய்

என்கிறார்கள்.

செங்கண் அவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதா
கொங்குண் கருங்குமலி, நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகளை
அங்கண் அரசை. அடியோங்குக்கு ஆரமுதை,
நங்கள் பெருமாண்பு பாடி நலம்திகழ்ப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய். (17)

[பூந்தாது உடைய கரிய கண்ணைப் பெற்ற பெண்ணே,
சிவந்த கண்ணை உடைய திருமாவிடத்தும், திசைதோறும்
முகத்தை உடைய நான் முகனிடத்தும், பிறதேவர்களிடத்தும்,
வேறு எங்கும் இல்லாததாகிய ஒப்பற்ற பேரின்பத்தை
நம்மிடத்தில் உள்ளதாக, நாம் கோதுகள் உடையவர்கள்
ஆனாலும் அவற்றை எண்ணாமல் ஆட்சொண்டு அந்தக்
கோதுகளை எல்லாம் நீக்கி, பலரும் காணாமல் இருக்கின்ற
அவன் இங்கே நம்முடைய வீடுகள்தோறும் எழுந்தருளு
கிறான். அத்தகைய வீரம் பொருந்தியவனை, கருணை பொழி
வதனால் அழகிய கண்ணையுடைய அரசனை, அடியவர்களாகிய
நமக்கு அரிய அமிர்தம் போன்றவனை, நமக்கெல்லாம்
தலைவனைப் பாடி, நன்மை விளங்கும்படியாகத் தாமரைப்
பூக்கள் நிறைந்த இந்தப் புனலில் பாய்ந்து ஆடுவோமாக.]

திருமால் சிவந்த கண்ணையுடையவன். ஆதலினால்
புண்டரீகாட்சன் என்னும் பெயர் பெற்றான். நான்கு முகங்
களால் நாலு திசையும் நோக்குபவன் ஆதலால் பிரமனை,
'திசைமுகன்' என்று. திருமால், பிரமன் ஆகிய பூருவரையும்
சொன்னமையினால் 'தேவர்கள்' என்று அவர்கள் அல்லாத
இந்திரன் முதலிய பிற தேவர்களைக் குறித்தான். இன்பம்

தருகின்ற இடங்களாக மலைமுதலியன இருப்பவும், அங்கெல்லாம் கிடைக்காத பெரிய இன்பத்தை நமக்குத் தந்தான் என்பதை, 'இன்பம் நம்பாலதா' என்கிறான். அந்த இன்பம் ஒப்பற்ற இன்பம் ஆதலின் 'எங்கும் இலாததோர் இன்பம்' என்றான்.

“முழுவதும் தூய்மை பெற்று அவனை அடையவேண்டும். அப்படி இல்லாமல் நாம் குற்றங்கள் உடையவர்களானாலும், அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் நம்முடைய சிறிய அன்பை ஏற்றுக் கொண்டு நம்முடைய குற்றங்களை எல்லாம் போக்கி அருள்கிறான். அல்லாமல் எங்கோ இருக்கிற அவன் இங்கே நம்முடைய வீடுகள்தோறும் எழுந்தருளுகிறான். தனக்கென்று ஓரிடம் இல்லாவிட்டாலும், கோவில்களில் எழுந்தருளி இருக்கும் அவன் நம்முடைய இல்லங்களைத் தான் எழுந்தருளும் கோவில்களாக்கிவிடுகிறான்.”

அவனுடைய பாதம் செந்தாமரை போலப் பொலிவு பெற்றிருக்கிறது. 'பொற்பாதம்' என்பதற்குப் பொன் போன்ற திருவடிகள் என்று பொருள்கொள்ள வேண்டும். “பிறருக்குக் கிடைக்காத அந்த பாதத்தை நமக்குத் தந்தருளுகிறான்.” பாதம் தருவது என்பது அதனை எக்காலத்தும் நினைந்து வாழ்கின்றதைச் சுட்டியது. சேவகன்—வீரன். எட்டு வகையான வீரச் செயல்களைச் செய்தமையினால் அவனுக்கு அட்ட வீரத்தானம் என்று தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்றன. அவனுடையகண்ணை அங்கண் என்கிறான். கண்ணுக்கு அழகாவது அருள் பொழிவது. உலகத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம் அரசுகள் இருந்தும் கூட என்றைக்கும் மாறாமல் உலகத்தை எல்லாம் ஆளுகின்றவன் ஈசுவரன் ஆதலின், 'அங்கண் அரசை' என்கிறான். “பிறருக்கு அவன் எப்படி இருந்தாலும் தம்முடைய அடியார்களாகிய நமக்கு அரிய அமுதம் போல இருக்கிறான். அமுது சாவா மூவாப் பெருமை உடையது. நாம் அவனை உட்கொண்டு இருப்பதனால் நமக்குப் பிறப்பில்லாமல் போகும்.” ‘ஆரமுது’ என்பதற்கு அரிய அமுதம் என்றும்,

நிறைந்த அமுதம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.
“அத்தகைய நம்முடைய பெருமானை நாம் பாடுவோமாக,
அப்படிப் பாடினால் நம்மிடத்தில் முன்பே உள்ள நலங்கள்
எல்லாம் பின்பும் விளங்கப்பெறும்”

இவர்கள் ஆடும் பொய்கை தாமரைப் பூக்கள்
நிறைந்தது ஆதலின் ‘பங்கயப் பூம்புனல்’ என்று சொல்கிறாள்.
கன்னிப் பெண்கள் ஆதலின், மெல்ல இறங்கிக் குளிக்காமல்
குதித்து நீராடுகிறார்கள். ஆதலின் ‘பாய்ந்து ஆடு’ என்று
சொல்கிறாள். இறைவனுடைய திருவருளை நினைந்து நாம்
நீராடுவோமாக என்பது சுருத்து.

19. கண்ணாரமுதமாய் நின்றான்

மீண்டும், நீராடும்போது ஆண்டவனுடைய திருவடியைப் பாடிக்கொண்டு நீராட வேண்டுமென்பதைச் சொல்ல வருகிறார்கள். திருவம்பாவை திருவண்ணாமலையில் பாடப் பெற்றது ஆதலின் முதலில் 'அண்ணாமலையான்' என்று சொல்கிறாள்.

அவனுடைய பாதமாகிய தாமரையைச் சென்று வணங்குகின்ற தேவர்கள் முடிகளில் பல மணிகள் பதித்து இருக்கின்றன. ஆனால் இறைவனுடைய பாதமலரை இறைஞ்சும்போது அந்த மணிகள் தம்முடைய ஒளியை இழந்துவிடுகின்றன. அவனுடைய அடிக்கமலம் அவ்வளவு செம்மையாக இருக்கிறது.

அண்ணாமலையான் அடிக்கமலம் சென்றுஇறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீறு அற்றூற்போல்,

"அந்த மாணிக்கங்கள் எல்லாம் ஒளியற்றதுபோல, நம்முடைய கண்ணுக்கு முன்னே தோற்றுகின்ற சூரியனுடைய கதிர்கள் ஒளிவிடும்படியாக எல்லாம் மறைந்து விடுகின்றன. இரவிலே ஒளிவிட்டுக்கொண்டிருந்த நட்சத் திரங்கள் தம்முடைய சூளிர்ந்த ஒளி மங்கிவிடுகின்றன. இப்போது அவை கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஆகிவிட்டது போலத் தோற்றுக்கின்றன.

கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாம்அகல.

இனி, சிவபெருமானுடைய பெருமையைச் சொல் கிறார்கள். அவன் பெண், ஆண், அளி என்று எல்லாமாகி

இருக்கிறவன். அவன் பெண்ணாக இருக்கிறான். அனாக இருக்கிறான். இரண்டும் அல்லாத அஸ்யாகவும் இருக்கிறான்.

பெண்ணாகி ஆணைய் அலியாய்.

விளங்குகின்ற சந்திர சூரியனுடன் கூடிய வரமமாக இருக்கிறான். இந்த நில உலகமுள் ஆக இருக்கிறான். அவற்றுக்கு அப்பாலும் வேறாகி அவன் எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

பெண்ணாகி ஆணைய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிகேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறுகி.

அமுதம் என்பது உண்ணப்படுவது. ஆனால் இறைவன் ஆகிய அமுதீதா கண்ணால் கண்டு இன்பம் பெறும்படி இருக்கிறான். கண் நிறைந்த அமுதம் ஆண்டவன். எல்லாக் காலத்தும் ஆடாமல், அசையாமல் அழியாமல் நிற்கின்றவன் அவன்.

கண்ணார் அமுதமுமாய் நின்றான்.

“அவன் திருவடியைப் பாடி, பெண்ணே, இந்தப் பூக்கள் நிறைந்த புனலில் பாய்ந்து ஆடுவேமாக” என்கிறான்.

அண்ணா மலையான் அடிக்கமலம் சென்று இறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீறு அற்றூற்போல்
கண்ணார் இரவி சுதிர்வந்து கார்சுரப்பத்
தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாம் அகலப்
பெண்ணாகி ஆணைய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிகேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறுகிக்
கண்ணார் அமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணே இப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய்!

(18)

[திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளி இருக்கும் சிவபெருமானுடைய திருவடிக் கமலத்தை சென்று வணங்குகின்ற தேவர்களுடைய முடியில் பதித்து இருக்கின்ற மாணிக்கக்

கூட்டங்கள் ஒளியற்றதுபோல. கண் நிறைந்த சூரியனுடைய கிரணங்கள் வந்து மேகங்கள் எல்லாம் மறைந்துபோக, நட்சத்திரங்கள் குளிர்ந்து ஒளி மழுங்கி போக, பெண் ஆகவும், ஆண் ஆகவும், அலியாகவும் விளங்குகின்ற, ஒளி சேர்ந்த விண்ணாகவும் மண் ஆகவும் இத்தனையும் வேறுகவும் இருக்கும் நம்முடைய கண் நிறைந்த அமிர்தமாய் நின்றவனுடைய திருவடியைப் பாடி, பெண்ணே, இந்தப் பூக்கள் நிறைந்த புனலில் பாய்ந்து ஆடுவோமாக!]

திருவண்ணாமலையில் பாடப் பெற்றதாதலின் முதலில் அண்ணாமலையான் என்கிறார். அவன் அடிதாமரைபோல இருக்கிறது. தேவலோகத்தில் உள்ளவர்கள் தங்கள் பதவி பறிபோகாமல் இருப்பதற்கு அவனை வந்து வணங்குகிறார்கள். அவர்கள் சிறந்த பதவியை உடையவர்கள் ஆதவின் முடியை அணிந்திருக்கிறார்கள். அந்த முடிகளில் மாணிக்கக் கூட்டங்கள் ஒளிக்கின்றன. இறைவனுடைய திருவடியை அவர்கள் வணங்கும்போது திருவடிச் சிறப்பு அந்த ஒளியை மங்கச் செய்கிறது. அடிக்கமலம்—திருவடியாகிய தாமரை.

கண் இருந்தும் சூரியன் இல்லாவிட்டால் எதுவும் தெரியாது. ஆதலால் 'கண்ணூர் இரவி' என்கிறார். சூரியன் தோன்றினவுடன் வானத்திலுள்ள மேகங்கள் எல்லாம் மறைந்து போகின்றன. நட்சத்திரங்கள் குளிர்ந்த ஒளி மங்கிப்போய் அகன்று போகின்றன.

இறைவன் சிலசமயம் பெண்ணாக இருக்கிறார். சிலசமயம் ஆணாக இருக்கிறார். சில சமயம் இரண்டும் இல்லாமல் அலி போன்று இருக்கிறார். 'பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்' என்கிறார். வானத்தில் சூரியனும் சந்திரனும் தோன்றுவதால் அது ஒளியுடையதாகிறது. ஆதவின் 'பிறங்கொளிசேர் விண்ணாகி' என்கிறார்.

விண் ஆகவும், மண் ஆகவும், இத்தனையும் அவனாக இருக்கிறான். அவற்றோடு வேறு உலகமாகவும் அவனே இருக்கிறான். ஆதலின், “விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகி” என்கிறான். கண்ணூல் கண்டு பருகுவதுபோல உட்கொள்வதற்கு உரியவன் ஆதலின், “கண்ணூர் அமுதம்” என்கிறான். அமுதம் சாவாமையைத் தருவது ஆதலால் இனிப் பிறக்க மாட்டோம் என்றபடி. கண்ணூர் அமுதம் என்பது திருவண்ணாமலைப் பெருமானுக்குரிய பெயர்களில் ஒன்று. இறைவன் என்றும் சாஸ்வதமாக இருப்பவன் ஆதலின், “நின்றான்” என்றான். கழல்-திருவடியில் அணியும் அணிகலன். அது அடியைக் குறித்தது ஆதலின் ஆகுபெயர். அதனைப் பாடிக் கொண்டு இந்தப் பூக்கள் நிறைந்த புனலில் ஆடுவோமாக என்கிறான். கன்னி ஆதலின் குதித்து ஆடுவோம் என்று சொல்வாராக, ‘பாய்ந்து ஆடு’ என்கிறான். இறைவனுடைய பெருமையைச் சொல்லிக்கொண்டு நீராடலாம் என்பது கருத்து.

20. எங்கு எழில் என் ஞாயிறு?

“திருமணம் செய்து கொடுக்கும்போது உலகத்தில், உம்முடைய கையில் ஒப்படைக்கின்ற இந்தப் பெண்பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று மிகப் பழங்காலம் முதற் கொண்டு சொல்வார்கள். அந்தத் திருமணம் எங்களுக்கு வேண்டியதில்லை. உலகத்திலுள்ள பிற மனிதர்களைப் போல நாங்கள் மணம் செய்துகொள்ள மாட்டோம். யாருக்கேனும் எம்மை மணம் செய்து வைத்துவிடுவார்களோ என்ற அச்சம் எங்களுக்கு உண்டு.”

உங்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று அங்கு அப் பழஞ்சொல் புதுக்கும்எம் அச்சத்தால்.

“எங்கள் பெருமானே, உன்னிடத்தில் ஒன்றை உரைப்போம். நீ கேட்டருள்வாயாக.”

எங்கள் பெருமான் உனக்குஒன்று உரைப்போம்கேள்.

“நாங்கள் பருவம் நிரம்பியவர்கள். எங்களுடைய கொங்கைகள் நின் அன்பர்கள் அல்லாதவர்களுடைய தோள் களைச் சேராமல் இருக்கவேண்டும். பிறரையும் அணையும் துர்ப்பாக்கியம் எங்களுக்கு இருக்கக்கூடாது.”

எங்கொங்கை நின் அன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க.

“எம்முடைய கைகள் உனக்கு அல்லாமல் வேறு எந்த வேலைகளையும் செய்யாமல் இருக்கட்டும், எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் அது உன்னுடைய பணியோடு தொடர்புடையதாக இருக்கட்டும்.”

எங்கை உனக்கல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க.

“இரவானாலும், பகலானாலும் எங்களுடைய கண்கள் அழகுடையது என்று வேறு ஒன்றையும் காணாமல் இருக்கட்டும். உலகில் அழகுள்ள பொருள்கள் என்று எத்தனையோ பொருள்கள் இருக்க, பிறர் எல்லாம் அவற்றைக் காண்கிறார்கள். நாங்கள் அப்படிக்காணக்கூடாது. உன்னுடைய அழகைக் காட்டிலும் அழகான பொருள் வேறு ஒன்றும் இல்லையாதலின் இரவானாலும், பகலானாலும் வேறு ஒன்றையும் காணாமல் இருக்கவேண்டும்.”

கங்குல் பகல்எம்கண் மற்றொன்றும் காணற்க.

“இத்தகைய தன்மை எங்களுக்கு இங்கே கிடைக்கவேண்டும். எம்முடைய தலைவனாகிய நீ எங்களுக்கு இதனை அருள் செய்வாயானால், சூரியன் கிழக்கே எழாமல், வேறு திசையில் எழுந்தால் அதைப்பற்றி எங்களுக்கு என்ன கவலை?”

இங்கிப் பரிசே எமக்கு எம்கோன் நல்குதியேல்
எங்குஎழில்என் ஞாயிறு எமக்குஏலோர் எம்பாவாய்!

“சூரியன் எந்தத் திசையில் எழுந்தாலும் எங்களுக்குக் கவலையில்லை. இங்கே எங்கள் வேண்டுகோளைக் கேட்டு அருள் செய்வாயாக” என்கிறார்கள்.

உங்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்என்று அங்குஅப் பழஞ்சொல் புதுக்கும்எம் அச்சத்தால் எங்கள்பெருமான் உனக்குஒன்று உரைப்போம்கேள் எம்கொங்கை நின்அன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க எம்கை உனக்கல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க கங்குல் பகல்எம்கண் மற்றொன்றும் காணற்க இங்கிப் பரிசே எமக்குஎம்கோன் நல்குதியேல் எங்குஎழில்என் ஞாயிறு எமக்குஏலோர் எம்பாவாய்!

உங்கை என்று பன்மையில் சொல்லிப் பின்பு உரிமையினால் 'உனக்கே' என்று ஒருமையில் சொல்கிறாள். பிள்ளை என்பது பெண்பிள்ளையைக் குறித்தது. பெண்களை, 'பெண்பிள்ளை' என்று சொல்வது வழக்கம். அடைக்கலம்—சரணுகதி. "நீ இவளை எவ்வாறும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்" என்ற கருத்துடையது. திருமணத்தில் பாணிக்கிரகணம் செய்யும்போது, 'இந்தப் பெண் உனக்கே உரியவள்' என்று சொல்வார்கள். இது மிகப்பழங்காலம் தொட்டு வருகின்ற பழக்கம். அந்தப் பழக்கம் எங்களுக்கு வரக்கூடாது. வேறு யாருக்கேனும் மணம் செய்து கொடுத்து அந்தப் பழம் சொல்லைப் புதியதாக இப்போது சொல்லக் கூடும் என்ற அச்சம் இப்போது எங்களுக்கு இருக்கிறது. புதுக்கும்—புதியதாக்கும். 'உன்கையில் கொடுக்கும் இந்தப் பெண்பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் ஆவாள்' என்ற அந்தப் பழைய சொல்லை மீட்டும் புதிப்பிப்பார்களோ என்ற எம்முடைய அச்சத்தால் எங்கள் பெருமானே, உனக்கு ஒரு விண்ணப்பம். இதனை நீ கேட்டருள்வாய். பருவம் உடைய எங்களுடைய கொங்கை உன்னிடம் அன்பு செலுத்தாதவருடைய தோள்களைச் சேராமல் இருக்கட்டும். எங்களுடைய கை உனக்கு அல்லாமல் வேறு எந்தப் பணிகளையும் செய்யாமல் இருக்கட்டும். இரவானாலும், பகலானாலும் எம்முடைய கண்கள் உன்னையன்றி வேறு ஒன்றையும் காணாமல் இருக்கட்டும். இங்கேயே இவ்வாறு எங்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்க அருள் செய்வாயானால் சூரியன் எங்கே உதித்தால் என்ன?" என வேண்டியவாறு.

21. மார்கழி நீர் ஆடுவோம்

இந்தப் பாடலில் ஒவ்வொரு அடியிலும் இறைவனுக்கு வணக்கம் சொல்லி, 'போற்றி, போற்றி' என்று சொல்கிறார்கள். எல்லாம் இறைவனது திருவருளாலே நடக்கின்றன என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். "எல்லாவற்றுக்கும் ஆதி ஆகிய உனது பாத தாமரைகள் எங்களைக் காப்பாற்றி அருள்வனவாகு."'

போற்றி அருளுகின் ஆதியாம் பாதமலர்.

"எல்லாப் பொருளுக்கும் முடிவாக நின்று அதற்குப் பின்னும் இருக்கும் சிவந்த தளிர்கள் போன்ற உன் திருவடிகள் எங்களைக் காப்பாற்றி அருள்வனவாகுக."

போற்றி அருளுகின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்.

"எல்லா உயிர்களும் உன்னுடைய திருவடிகளினிருந்து தோற்றுகின்றன. அந்தத் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்."

போற்றி எல் லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்.

உயிர்கள் பல வகையான போகங்களைப் பெறுகின்றன. அந்தப் போகங்கள் எல்லாம் இறைவனுடைய திருவடிப் பெருமையினால் கிடைப்பன. ஆதலின்,

போற்றி எல் லா உயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்

என்கிறார். எல்லாப் பொருளுக்கும் தானே ஈராகி நிற்கின்ற இரண்டு திருவடிகளை உடையவன் ஆண்டவன். ஆதலின்,

போற்றி எல் லா உயிர்க்கும் ஈரம் இணையடிகள்

என்கிறார்.

“அவனுடைய தாமரை போன்ற பாதங்கள் திருமாலரலும், நான் முகனலும் காணாதன. அதற்கு வணக்கங்கள்” என்கிறாள்.

போற்றிமால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்.

“அவ்வளவு சிறப்புடைய உன்னுடைய பாதங்கள் எங்களை நான்கள் உய்யும்படியாக ஆட்கொண்டு அருளின. அஃற்றுக்கு எங்கள் வணக்கம்.”

போற்றியாம் உய்யஆட்கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்.

“நான்கள் இந்த மார்கழி மாதத்தில் உன்னைப் போற்றி நீராடுவோம்.”

போற்றியாம் மார்கழி ராடுளலோர் எம்பாவாய்!

ஒவ்வொரு அடியிலும் போற்றி, போற்றி என்று வருவது, ‘வணக்கம்’ எனலும் பொருளைத் தருவது.

போற்றி அருளுகின் ஆதியாம் பாதமலர்

போற்றி அருளுகின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்

போற்றிஎல் லாஉயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்

போற்றிஎல் லாஉயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்

போற்றிஎல் லாஉயிர்க்கும் ஈரும் இணையடிகள்

போற்றிமால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்

போற்றியாம் உய்யஆட்கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்

போற்றியாம் மார்கழி ராடுளலோர் எம்பாவாய்!

ஆதியாம் பாதமலர் என்றது, எல்லாவற்றையும் தன்னிடத்திலிருந்து தோற்றுவிக்கும் என்றபடி. எல்லாவற்றுக்கும் முடிவாக நின்று அதற்கு மேலும் நிலைத்திருப்பதாதலின், ‘நின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்’ என்கிறாள். இறைவன் பாதம் சிவந்த தளிக்களைப் போல மென்மையாக இருக்கின்றன. அந்தத் திருவடியிலிருந்தே எல்லா உயிர்களும் தோன்றுகின்றன. சர்வப் பிரளய காலத்தில் அவன் திருவடி

யில் எல்லா உயிர்களும் அடங்கிவிடுகின்றன. சிருஷ்டி செய்யும்போது அவைகள் அங்கிருந்து தோற்றம் பெறுகின்றன.

உலகத்தில் பல வகையான போகங்களை மக்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். அந்தப் போகங்களுக்கு எல்லாம் காரணமாக இருப்பது அவனுடைய திருவடிகளே ஆகலின், “எல்லா உயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்” என்கிறான். உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் அழிந்து போவன. உயிர்கள் எல்லாம் இறைவனது திருவடியைச் சார்ந்து விடுகின்றன. அவை எல்லாம் போய்ச் சாரும் இடம் அவன் திருவடிகள் ஆகலின், “எல்லா உயிர்க்கும் ஈரம் இணையடிகள்” என்கிறான். அவனுடைய தாமரையைப் போன்ற பாதங்கள் திருமாலாலும் நான்முகனாலும் காணப்படாதவை. ஆகலின், “மால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்” என்கிறான்.

“இத்தகைய சிறப்புடைய பொன் மலர் போன்ற பாதங்கள் நாங்கள் பெறும் பேறு கொண்டு உய்யும்படி ஆட்கொண்டன.” “யாம் உய்ய ஆட்கொண்டருளும் பொன் மலர்கள்” என்கிறான். “இத்தகைய திருவடிகளைப் பேரற்றி மார்கழி மாதத்தில் நீராடுவோமாக” என்கிறான்.

இந்தப் பாடலில் ஆதியாம் பாதமலர் என்றும், அந்தமாம் செந்தவீர்கள் என்றும், தோற்றமாம் பொற்பாதம் என்றும், போகமாம் பூங்கழல்கள் என்றும், ஈரம் இணையடிகள் என்றும், காணாத புண்டரிகம் என்றும் இறைவன் செய்யும் ஐந்தொழில்களையும் குறிப்பித்தான். “இறைவனுடைய பெருமையைப் பாடி நாம் மார்கழி மாதத்தில் நீராடுவோமாக” என்பது கருத்து.

திருவெம்பாவையும் திருப்பாவையும்

திருவெம்பாவை இருபது பாடல்களால் ஆகியது. திருப்பள்ளி யெழுச்சி யென்று தனியே மாணிக்கவாசகர் பாடியிருக்கிறார். திருப்பாவையில் முதலில் பெண்களை நீராட அழைத்துப் பிறகு வாயில் காப்பான் முதல் பெருமாள் வரையில் எழுப்பும் வகையில் பாடல்கள் உள்ளன. தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வார் தனியே திருப்பள்ளி எழுச்சி என்று வேறு பாடியிருக்கிறார். திருவெம்பாவையின் இறுதியில், “மார்கழி நீராடுவோம் எம்பாவாய்” என்று வருகிறது. திருப்பாவையில் முதலிலேயே, “மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்” என்று தொடங்குகிறது.

கோதை நாய்ச்சியாரின் திருநாமமாகிய ஆண்டாள் என்பதன் முதலெழுத்தாகிய ஆவை வைத்து, “ஆதியும் அந்தமும்” என்று தொடங்குகிறது திருவெம்பாவை, மாணிக்கவாசகர் திருநாமத்தின் முதல் எழுத்தாகியை மாவைவைத்து. “மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்” என்று தொடங்குவதோடு, “மார்கழி நீராட மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்” (4) என்று திருப்பாவை கூறுகிறது.

“நீராடப் போதுவீர் போதுமினே” என்றும், “நாட்காலே நீராடி” (2) என்றும், “நாங்கள் நம் பாவைக்குச் சாற்றிநீர் ஆடினல்” (3) என்றும், “நாங்களும் மார்கழி நீராடுவோம்” என்றும் திருப்பாவையில் வருகின்றன. “மொய்யார் தடம் பொய்கை புக்கு” (10) என்றும், “இருஞ்சுனைநீரடேலோ ரெம்பாவாய்” (12) என்றும், “பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடேலோரெம் பாவாய்” (13) என்றும், “சீதப் புனவாடி” (14) என்றும், “ஏருருவப் பூம்புனல்

பாய்ந்து ஆடேலோ ரெம்பாவாய்'' (15) என்றும், "பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்'' (17) என்றும், "பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடேலோ ரெம்பாவாய்'' (18) என்றும் திருவெம்பாவையில் வருகின்றன.

திருப்பாவையில் முதற்பாட்டிலேயே, "நீராடப் போதுவீர் போதுமிடு" என்றும், "நாட்காலே நீராடி'' (2) என்றும், "நாங்கள் நம் பாவைக்குச் சாற்றி நீர் ஆடினால்'' (3) என்றும், "நாங்களும் மார்கழி நீராட'' (4) என்றும், "குள்ளக் குளிரக் குளிர்ந்து நீர் ஆடாதே'' (13) என்றும், "இப்போதே எம்மை நீர் ஆட்டேலோ ரெம்பாவாய்'' (20) என்றும், "மார்கழி நீராடுவான் மேலையார் செய்வனகள்'' (26) என்றும் வருகின்றன.

திருவெம்பாவையில், "என்னே துயிலின் பரிசு'' (7) என்றும், "வாழி ஈதென்ன உறக்கமோ'' (9) என்றும், வருகின்றன. திருப்பாவையில், "ஈதென்ன பேருறக்கம்?'' (12) என்று வருகிறது. "ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்'' (1) என்று திருவெம்பாவை சொல்ல, திருப்பாவை, "பள்ளிக் கிடத்தியோ?'' (12) என்கிறது. "உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்'' (11) என்று திருவெம்பாவையில் வர, "உய்யுமா நெண்ணிலகந்தேலோ ரெம்பாவாய்'' (2) எனத் திருப்பாவையில் வருகிறது. "நேரிழையீர்'' (1) என்று திருவெம்பாவை பாடும் பெண் விளிப்பது போலவே திருப்பாவை பாடும் பெண்ணும், "நீராடப் போதுவீர் போதுமிடு, நேரிழையீர்'' (1) என்று விளிக்கிறாள்.

திருவெம்பாவையில், "உன் சீர் அடியோம்'' (9) என்று வர, "சீர்மேவும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்கள் (1) என்று திருப்பாவையில் சீர் உடையார் வருகிறார்கள். "இன்னருளே என்னும் பொழியாய் மழை'' (10) என்று திருவெம்பாவை கூற, "திங்கின்றி நாடெங்கும் மும்மாரி... பெய்யும்'' (3) என்றும், "வாழ உலகினில் பெய்திடாய்'' (4) என்றும் திருப்பாவை சொல்கிறது.

விடியற் காலையை வருணிக்கும் போது, “கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகு எங்கும்; ஏழில் இயம்ப இயம்பும் வெண் சங்கெங்கும்” (8) என்று திருவெம்பாவையில் வரும் குருகுகளும் சங்கும் திருப்பாவையில், “புள்ளும் சிலம்பின காண்; புள்ளரையன் கோயில், வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவம் கேட்டியோ” (6), “புள்ளும் சிலம்பின காண்” (13) என்பவற்றில் வந்துள்ளன. “சங்கிடுவான் போத் தந்தார்” (19) என்பது திருப்பாவை. பெண்ணை, “பின்னை” (19) என்று திருவெம்பாவை சொல்லும் வழக்கை, “பின்ளாய் எழுந்திராய்” (6) என்று திருப்பாவையிலும் பார்க்கிறோம். “யாம் பாடக் கேட்டேயும்... வளருதியோ... ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்” (1) என்று திருவெம்பாவை சொல்ல, “கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ” (7), “பள்ளிக் கிடத்தியோ” (13) என்று திருப்பாவை கூறுகிறது. “வன்செவியோ நின்செவிதான்?” (1) என்று திருவெம்பாவைப் பெண் கேட்க, “ஊமையோ அன்றிச் செவிடோ?” (9) என்று திருப்பாவைப் பெண் வினவுகிறாள்.

“மானே, நீ நென்னலை நாளை வந்து உங்களை, நானே எழுப்புவன்” (6) என்றானாம் திருவெம்பாவைக் கன்னிப் பெண் திருப்பாவை அதனையே, “எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய்” (14) என்கிறது. அவ்வாறு சொன்ன வள் இப்போது நாணம் இன்றிப் படுத்திருப்பதை, “நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணம, போன திசைபகராய்” (6) என்று திருவெம்பாவையில் காண்பதையே, “எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய் எழுந்திராய், நாணுதாய், நாவுடையாய்” (14) என்பதிலும் காண்கிறோம். பெண்களை, “வண்ணக் கிளிமொழியார்” (4) என்று திருவெம்பாவை படர்க்கையில் வைத்துச் சொல்ல, திருப்பாவை ஒரு பெண்ணை முன்னிலைப்படுத்தி, “எல்லே இளங்கிளியே” (15) என்கிறது. “இன்னம் துயிலுதியோ?” (7) என்று திருவெம்பாவையில் வரும் வினா, திருப்பாவையிலும், “இன்னம் உறங்குதியோ” (15) என்ற உருவில் வருகிறது.

“வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ? எண்ணிக்கொடு உள்ளவா சொல்லுகோம்” என்று சொன்னவள், “நீயே வந்து எண்ணிக் கொள்” (4) என்பது திருவெம்பாவை. “எல்லாரும் போந்தாரோ, போந்தார், போந்து எண்ணிக்கொள்” (15) என்பது திருப்பாவை. ஒரு பெண்ணை, “ஏலக்குழலி” (5) என்று திருவெம்பாவை சொல்ல, “கந்தம் கமழும் குழலி” (18) என்ற விளி திருப்பாவையில் வரப்பார்க்கிறோம்.

விடியற்காலையில் கோழி கூவுவதை, “கோழி சிலம்ப” (8) என்று திருவெம்பாவையில் காண்பதை, “வந்தெங்கும் கோழி அழைத்தனகாண்” (11) என்று திருப்பாவையிலும் காண்கிறோம். திருவெம்பாவை அம்பிகையை, “மையார் தடங்கண்” (11) என்று படர்க்கையில் சொல்வதை, திருப்பாவை ஒரு பெண்ணை முன்னிலைப் படுத்தி, “மைத்தடங் கண்ணிலும்” (19) என்று விளியாக்கிச் சொல்கிறது. திருவெம்பாவை சிவபெருமானை, “நந்தம்மை ஆளுடையாள் தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமாள்” (10) என்று சொல்ல, திருப்பாவை ஒரு பெண்ணை, “நீயுன் மனாளை... எத்தனை யேலும் பிரிவாற்ற கில்லாயால்” (19) என்கிறது. திருவெம்பாவை அம்பிகையின் இடையை, “எந்தம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடை” (10) என்பதையே, திருப்பாவை, “சிறுமருங்குல் நப்பின்னை நங்காய்” (20) என்று நப்பின்னையை கூறுகிறது. “போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்” (20) என்பது திருவெம்பாவை; “உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே” (21) என்பது திருப்பாவை.

திருவெம்பாவை இறுதிப்பாட்டில் ஒவ்வோரடியிலும் முதலில், “போற்றி” என்ற சொல் வருகிறது, “போற்றி யருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்” என்பது முதலாக. திருப்பாவை போற்றியை ஒவ்வோரடியிலும் இறுதியில் வைத்து, “அன்றிவ் வலகம் அளந்தாய் அடிபோற்றி” (29) என வருகிறது. ஒழிக்க ஒழியா அன்பைத் திருவெம்பாவை,

“பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாய்” (2) என்று சொல்ல, திருப்பாவை, “உன்றன்னோடு உறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க ஹழியாது” (28) என்று கூறுகிறது.

“ஈசன் பழவடியீர்” (3) என்று அடியார்களைத் திருவெம்பாவை குறிக்கிறது. திருப்பாவையோ, தாம் ஏழேழ் பிறவிக்கும் இறைவன் அடியார் ஆவதைச் சொல்கிறது; “எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோடு, உற்றோமே ஆவோம், உனக்கேநாம் ஆட்செய்வோம்” (29) என்கிறது.

இவ்வாறு பல ஒப்புமைகள் இரண்டு பாவைப்பாடல் களிலும் காணப் பெறுகின்றன.

